

CSURGAY JUDIT

A SMARAGD SZELENCE TITKA

REGÉNY

ISBN 978-615-01-1389-0

2021.

TARTALOM

I. FEJEZET: AZ ATYA HALÁLA.....	3
II. FEJEZET: VANDÁLOK	9
III. FEJEZET: A VÉR SZAVA	15
IV. FEJEZET: A SMARAGD SZELENCE TITKA.....	21
V. FEJEZET: NEM MONDHATOM EL SENKINEK.....	24
VI. FEJEZET: NAVIGARE NECESSE EST!.....	30
VI. FEJEZET: A NÉV KÖTELEZ.....	36
A SZERZŐ.....	45

I. FEJEZET AZ ATYA HALÁLA

Az aranyeső sárga zuhatagjai, s a gyümölcsfák halovány rózsaszín, korai virágerdei mellé a duzzadt rügyeket bontó hajtásaival a természet összes zöldje is elárasztotta már ezen a napon Budát. Tombolva tündökölt a tavasz. Végre! Megkésve, mert bizony már április volt. A vírusjárvány első évfordulóját is meghaladta a naptár, március idusán még mindig Tél tábornok támadt. Így aztán bő három hetet nyert a hódarás fagy az új évszak érkezésével szemben. A valószínűtlenül kopár, szürke-fekete, meztelen fák, bokrok, élettelen, csupasz ágak tartós látványa után az üde színeket, az újjászületést, a megújulást mohón itták be az emberi szemek. Mint fuldoklónak az oxigén, olyan volt idén a tavaszvárás, - a határzár, a kijárási és gyülekezési tilalom, a harmadik hullámos napi hullahegyek és új fertőzöttek keresztűzésében égő világban. Élet és halál, születés és elmúlás áttünései lengték be a budai szíveket is. Karolináét is, aki eddig - el ne kiabáljuk, - szerencsére még nem kapta el a rémes betegséget. Megúsza, pedig szinte naponta útra kelt. S ahányszor kimozdult az otthonából, annyszor esélyt adott a gyilkos kórral való találkozásnak. De egyedül volt, mindent maga intézett. Élelmiszerboltokban, gyógyszertárakban, utcákon, buszokon, villamos megállóknban, s kutyasétáltatás közben naponta a közeli parkban tette kockára az életét. Látszólag? Vagy igazából? Nos, mint általában minden, ez is csak utólag dönthető el. Ám tény, hogy a két vadász ebének mindenképpen örömet akart szerezni. Le nem mondott volna a szimat-túrájukról semmi pénzért sem. Igaz, egy helyett három szájmaszkban, s dupla védőkesztyűben, vagyis alapos túlbiztosítással ment, s tette a dolgát, a kézfertőtlenítő gélek sűrű használata mellett.

Így jött el a Covid-19 világjárvány négyszázadik karantén-béklyós borzalmas napja. Egyre nehezebb, döcögősebb volt már az élet. Pokollá vált a világ kívül-belül. Kordonok, figyelmeztető feliratok, üres bölcsődék, óvodák, bezárt iskolák, csak elvitelre működő éttermek, ürességtől kongó utcák és terek, s karantén-fogollyá tébolyult türelmetlen ember-torzók tanyájává vedlettek az egykor népes sétányok, bevásárló központok. Kerítések, lakatok, tiltások, szirénázva villogó mentőautók, fekete zászlók, s halottas kocsik. Kínok kínjával vergődtek kicsik és nagyok. Kilátástalannak tűnt minden, pedig ekkor már folyt az oltási program. Egy-millió-háromszázezer magyar megkapta már valamelyik vakcinát, amikor Karolina - papíron, - még mindig nem került sorra. Legkevesebb hatodik hete késett a tavasszal együtt, az ő oltása is. De nem berzenkedett. Mosolygott. Megszokta már ezt a helyi helyzetet. Abba azonban sűrűn belegondolt: mi lenne vele, ha... Hiszen a sanda trükközések, igazságtalanságok, szabálytalanságok földjén járt nagyon is két lábbal. Igen, valóban naponta az életét kockáztatta volna, ha... Mert a becsületes mindig így jár a mocskos, becstelen világban. S lám, ő, aki a becsületet az életnél is előbbre sorolja, sajátos helyzeténél fogva elsőik között kapta meg a brit vakcinát. Nem vitás, titokban. S hogy az AstraZenecáról miket hordtak épp össze a sajtóban, azzal ő csöppet sem törődött. Tudta jól, hogy ez is a Brexit miatt van. Az Európai Unió így bünteti az Egyesült Királyságot. Nem csoda, hiszen a fegyvergyártás után a második legnyereségesebb terület a gyógyszergyártásé. Vagyis, míg az összes többi oltóanyag esetleges mellékhatásait elhallgatják, addig a brit vakcináét felnagyítják. Ilyen lett a világ! Úgyhogy Karolina mosolyogva fogadta a vérrög-meséket, s minden egyebeket. Óvatos volt, körültekintő, de igenis élte az életét, s abból nem engedett! Méghogy harmincnyolc millióból tucatnyi álgyanús eset miatt ő izgassa magát az oltása miatt? - Na, ezt nem!

Papírja sokáig nem volt a megszerzett védettségéről, így utazgatásra nemigen gondolhatott. Egészen addig, amíg jelentős késéssel, közvetlenül húsvét előtt, meg nem kapta a valójában újabb vakcinát. - Igen, így már szabadabban közlekedhet! Akár a Dunakanyarba is! Ahol

felnőtt... S ahol a temetőben a szerettei - a túlvilágról, - őt már biztosan nagyon várják. Így történt, hogy húsvét utánra halasztódott a rég várt útja, miközben a gyilkos kínai kór miatt életében először az előző karácsony Budára bezárva érte őt is. Nem vihette a szokásos vörös rózsáit a temetőbe azokhoz, akiknek mindent köszönhetett.

Karolina hetek óta készülődött már. Csak a papírra várt. Az igazolásra, hogy az első oltás erejéig védett. S bár, ha valaki, akkor ő nagyon is tisztában volt azzal, mekkora tragédiát okozott a vuhani biológiai fegyver az egész kék bolygó számára, s hogy ebből nemzedékeken át nincs kiút, mégis, amint meglátta az első pillangót a kertjében, rögtön feledni igyekezett - barbár, balga, bestiálisan gonosz budai szomszédaival együtt - a Covid-tragédiát is, és az ünnepre pontosan úgy készült, ahogyan eddig. Fekete zászlók, fekete halottas kocsik, fekete leplek, fekete szívek, de... mégis, a kereszténység legnagyobb ünnepére ő is díszbe öltöztette a szívét. Kicsinosította kívül-belül a házát, vagyis a lakását meg a kertet, kivitte a már-már kora nyári melegbe a növényeit, és vásárolni ment. Sonka, kolbász, tojás, friss kenyér, hagyma, torma, retek, diós- meg mákos bejgli, fonott kalács, kuglóf, gyümölcsök, miegyebek. S persze, a két négy lábú kedvencnek is a kedvében ohajtott járni, így aztán őket is elhalmozta minden földi jóval.

Karolina skót dudát, s dobszót hallgatott, amikor „a harangok Rómába mentek” - a mondás szerint. S élvezettel főzte a friss füstölt sonkát, aztán a kolbászt, s levükben a sok húsvéti tojást. Nagyot nézett Lord és Lady Rosaly, a két házörzője is, olyannyira repesett valami megfoghatatlan tavasz-boldogságtól a szíve. Még füttyörészett is! Pedig kiderült: a kemény szigorítások miatt most először szó szerint egyedül fog ünnepelni. A húsvét hétfői locsolkodás egészen elmarad. Pontosabban: késik, mivel a fiával csak a későbbi „nyitás” után találkozhat.

Ebbe a már-már irracionálisan idilli boldogságba robbant bele húsvét vasárnap a hír: Vince atya Covidos lett! Mentő vitte el, lélegeztető gépen van a János Kórház Covid-osztályán. A keringése is összeomlott.

Karolina megdöbbsent. A közeli Templom kert a második magyar otthona volt. Sokkal többet jelentett számára kutyasétáltató helynél. Imádta a hórihorgas ötven-százéves óriás fákat, vadgesztenye és akác-erdőket, terebélyes tölgyeket, bozontos bodza bokrokat, tarka virágágyásokat, s főleg a Plébániát, meg a külső kő oltárt. Szeretetet, hitet, erőt, derűt sugárzó „külső bázis” volt ez a számára. Hát persze, hogy azonnal imádkozni kezdett a kedves atyáért.

Húsvét hétfőn kora reggel megcsörrent a telefonja. Lina érezte, hogy a papról érkezik friss hír. S ebben nem is tévedett.

- Meghalt! Ma reggel fél kilenckor érte szólt a harang! - küzdötte ki magából sírva a lesújtó szavakat Kati, a kedves kutyás jóbarát, aki amúgy a Plébánia gondnokságán dolgozott.

Karolina lélegzete elállt. Valamiért... ő biztosra vette az atya gyógyulását. Az nem lehet, hogy Isten a legjobbakat szólítsa magához! - gondolta, s bizakodott. De hiába. Valami nagy-nagy nyilallást érzett. Mintha kést döftek volna a szívébe. A tragédia híre szó szerint szíven ütötte.

- Az nem lehet! Két hete sincs, amikor utoljára beszéltem vele! Az emeleti ablakában könnyökölt. Kérdeztem, s azt felelte, jól van! Bemutattam neki az új, örökbe fogadott kutyámat, Rózt. És meséltem neki, hogy mennyire szeleburdi, rakoncátlan csöppség! Amikor az asztalon táncolását ecseteltem, az atya olyan jó ízűen nevetett! Akkor még... minden rendben volt! Hát alig telt el azóta két hét...

- Meghalt! A Covid ilyen gyorsan végzett vele - vágott a szavába Kati. Aztán nagy csönd lett.

Az atya nélkül a Templom kert meg a Plébánia... - mart bele Karolinába a gondolat. - Ez képtelenség! Alakja, derűs mosolya, sok kedves, biztató szava hozzá tartozott a tájhoz, s a templomhoz. Lina előtt valósággal suhantak az emlékképek. Tizennégy év... Az atya az oltárnál. A szószéken. Az ebédhordóval, amikor szembe jön vele. S amikor Patrikot sétáltatta. S amíg élt Lina Tina nevű apró kutyája, kibe Patrik fülig szerelmes volt, mennyit kacagtak ők ketten a két eben! Patrik a világ végére is követte volna Tinát... Aztán beteg lett, s örökre elment. Tina soha többé más kutyát nem szeretett. Ötödik daganat műtétjéig, pontosabban az elaltatásáig hűséges volt Patrikhoz, s aztán az emlékéhez.

Aztán jöttek az újabb szomorú történetek. A derék palóc atyafi elvesztette az édesanyját. Meg a két öccse közül az egyiket. Sorscsapások sora, s ő mégis megrendíthetetlen hittel hirdette az isteni ígét. Bölcs alázattal, méltósággal, igaz magyarként, s ember-óriásként.

Vince atya... meghalt. Őrület! Hiszen nemrég a kocsijára ugrált fel Lord! Karolina angol pointer kanja rajongásig imádta őt. Alig tudta visszafogni a szeretet-rohamaitól, amelyekkel elhalmozta a lelkipásztort. - Hiába, az eb megérzi, ki a jó ember, s ki a gonosz. S lám, elment. Itt hagyott minket. Nem volt beoltva. Döbbenet...

Lina Vince atya helyett is megsimogatta a két kajla kutyáját. Ivott egy erős kávét, rágyújtott a szivarjára, s leült a teraszán a törzshelyére. - Lenni, vagy nem lenni?... Miért nő a fű, hogyha majd leszárad, s miért szárad le, hogyha újra nő? - tolultak tompán lüktető ereiben a bénító idézetek s gondolatok.

- Miért? Miért? - kérdezte Istentől, s önmagától. De válasz sehonnan sem érkezett.

Nyughatatlan, sajgó, sebes lélekkel vitte a szokásos Templom kerti sétára délután egy órakor Rózt és Lordot.

- A fekete zászló! - kiáltott fel, amint megpillantotta a Plébánia bejárata fölött a gyász jelét. Pedig... amikor kilépett az utcára az ebekkel, valami furcsa, titkos belső „hátha”-érzésben reménykedett. Hátha... tévedés történt! S most mindjárt kiderül, hogy Vince atya messziről integet majd neki, s a kutyáknak a bejárattól vagy az ablakából! S ő elmondhatja, mekkora számárságot hallott, de sebj, mert akinek a halálhírére keltik, az hosszú életű lesz! Aztán... még tíz lépés, és... Nincs mese! Ott a fekete a zászló! Katit senki sem ültette fel, nem üztek rossz tréfát vele. Nincs tévedés. Vége. Vége...

Valószínűtlen diszsonancia borzolta tovább Lina fájó sebet cipelő kedélyét. Húsvét hétfő volt, tündöklő, ragyogó, napsütéses, madárdalos, kikeletes zöldellő, tarka-virágos, barkás babonás. Mintha... minden rendben lenne. A fekete lobogótól pár méterre, az atya ablakpárkányán is madarak csiviteltek. Rigók dalolták neki az utolsó búcsú éneket, s mitugrász verebek csiviteltek túlvilági köszöntő éneket. - Vince atya ugye, hallja és látja ezt? - tűnődött a lépteit erősen szaporázva hazafelé, mert ekkor már tudta: mielőbb vissza kell mennie a Plébániához. Az nem lehet, hogy úgy tűnjön, mintha itt minden rendben lenne! - döntött magában Lina. Élet és halál. Születés és elmúlás. Tombolva tündöklő tavasz, és gyötrelmes gyász...

Nem telt belé egy óra, és Karolina a sebnyalogatásból eszmélve hirtelen rájött, mi is most az ő dolga. - Tenni! Valami értelmeset, hasznosat. Érte! Mert nem elég megkönnyezni, hogy eztán ki fogja olyan tiszta hittel, őszinte derűvel, nemes egyszerűséggel és atyai szeretettel oda-kiáltani neki: „Isten áldja, Linácska!” Pedig... talán ez fog legjobban hiányozni neki. Most már örökre. S ha a Plébániához ér, szemei mindig azt az ablakot fogják pásztázni. Azt, amelyik immár örökre becsukódott.

Felfoghatatlan a váratlan halálhír. Az ember megbénul tőle. Nehéz elhinnie a megmásíthatatlant. Akkor is, ha már többször megélte, végigszenvedte ezt, mert „gyakorlott” gyászolóvá edzette az élet. Ráadásul Vince atya volt az első Covidos halott Lina közvetlen környezetében. Úgyhogy fájt, nagyon fájt neki a „megint elment közülük egy”-érzés. De megrázta magát, és cselekedett.

Dobozt keresett, kemény papírt. Aztán hófehér lappal bevonatot ragasztott, s „Vince atyáért!” feliratot nyomtatott. Zaklatott lélekkel fekete gyászszalag, s rajzszög után kutatott. S amikor elkészült, keresett a spájzban három darab mécsest.

- Virág! Az is kellene! - suttogta a kutyákhoz szólva. De fehér. Ami nincs itthon! - szomorodott. Sebj! Gyorsan felöltözött, s elment a Plébániához. A gyászlobogón kívül semmi mást még nem látott. A nagy keresztnél szoktak legtöbbször imádkozni! - villant át az agyán. Így aztán a kerítés eme részéhez kötötte hozzá a kis feliratát. A három darab mécsest pedig - önmaga, s a két kutyája nevében, - elé tette. Imádkozott, s hazament.

Húsvét hétfőn meghalni! A saját neve napján! Hát micsoda világ van? - berzenkedett a lelke. S hogy elfelejtett ebédelni is, miközben roskadozik a hűtőszekrénye, csak eztán jutott eszébe. Főképp, mert már hangosan korgott a gyomra.

Ahogy a gyilkos kínai kór végzett a világgal, úgy foszlott szerteszét a húsvét ígésző öröme is Karolina megtépázott, agyondúlt lelkében. Épp csak bekapott pár falatot sietősen, megsimogatta a két ebet, akiről tudta már, hogy „atya-hiányt” szenvedve élnek tovább az életüket, s elrohant. Fel az emeletre, mert eszébe jutott: de igen! Van itthon méltó hófehér virág! Igaz, csak egyetlen szál, de most ennyi is elég lesz.

Újra felöltözött, és a csöpp emlékhelyéhez tette a lelkipásztor virágját. Szép, elegáns és finom volt. Latin nevén Spathiphyllum Wallisii. Vagyis, illatos fehér vitorlavirág. Ha már a derék palóc atyafi patyolat tiszta lélekkel átvitorlázott a túlvilágra innen, a züllött, mocskos, becstelens budai Waterloo-negyedből, a bűn tanyájából, akkor méltó hozzá ez a virág is.

Hazafelé lesütött szemmel sietett. Körülötte rügyek pattantak, s balga budai szomszédok visítotztak. A gonoszságukról, bűneikről elhíresültek. Lina megállíthatatlan volt, nem törődött a „kalákás” bűnözőkkel sem. Ment, sietett, rohant, hogy még aznap levélben értesítse a helyi lapot. Mert, ha valaki, akkor az atya megérdemelné, hogy az újságban is búcsúztassák, s megemlékezzenek róla.

Mire éjfél ütött az óra, Lina a bánatában is elégedetten állapíthatta meg: igen, megtette, amit megtehetett. Mindent, ami ebben a helyzetben tőle tellett.

S hogy másnap a tomboló tavasz hirtelen télbe vált, azon cseppet sem csodálkozott. Valósággal elvárta a természettől, hogy az is gyászolja az atyát! Szó nélkül cipelte be az összes teraszra, erkélyre, kertbe kivitt húsvétköszöntő, ünnepet idéző, díszítő cserepes növényét. Jól tette, mert másnap már fagyott, s áprilisi hó esett sűrű Mikulás-pelyhekben.

Lina nézte, nézte a tulipánbagyományon, tűzliliomokon, s a cseresznyefa rügyein, meg az aranyeső roskadozó sárga vesszőin lerakódó hófehér pihe-puha pelyheket. A valóságértlent, a tévest, a természet önbecsapását. - Vince atya elment! S a tél visszajött. Igen, ez így helyes! - állapította meg. Boruljon gyászba, fagyba, hóba minden! Főleg az újjgazdagok lakta barbár, bűnös Buda, ahol a kiváló lelkipásztor teljesített pótolhatatlan szolgálatot.

Másnap megnyugodva konstataálta, hogy a Plébánia kerítésén még mindig ott van az ő emlékhelye. Nem lopták el! Kész csoda. Sőt, arrébb, a kiskapu mellett három-négy újabb mécsest, s pár szál apró virágot is kitett néhány jó lelkű hívő. S hogy harmadnapra virradva még mindig nem vitték el, nem rongálták meg a helyi barbárok, azon Lina valósággal megdöbbsent.

To be, or not to be... Lenni, vagy nem lenni... 2020-tól ez mindenki életét meghatározó kérdéssé vált szerte a világon. Dúlt, s szó szerint mindent feldúlt a vírusjárvány. A régi életek sorra odalettek. A kék bolygó egyetlen csücske, országa, földje sem menekülhetett. Minden élőlényt sújtott, érintett a Covid-19. Halottat, hozzátartozót, fertőzöttet, járvány miatt éjjelnappal küzdő orvosokat, nővéreket, laboratóriumokban éjszakázó vakcina-kutatókat, kórházi és temetői dolgozókat. Fertőzötteket, s a Covid elől maszkban, kesztyűben menekülőket, betegeket, kiknek a műtétjeit elhalasztották, s milliószámra azokat, akik munkanélküliekké lettek, nincstelenné, földönfutóvá váltak. Családok, munkahelyek, egzisztenciák, nemzedékek, s életek milliói törtek derékba, hullottak szét, - immár visszavonhatatlanul, örökre.

Vigas? Erre? Miféle volna? Mondd a halott, a karanténban szenvedő, s a lélegeztető gépen kínok kínjával kínlódva vegetáló hozzátartozóinak, hogy... - Mit is? Mert a sötét alagút végét máig nem látja senki sem. S Kína tagad. Makacsul. Miközben egyedül az ő gazdaságuk lendült fel. Nyereséget kizárólag ők könyvelhetnek el a vírusjárvány okán.

2020 óta minden egész eltörött. Káoszba, vírus-karanténba fulladt az online-világ, melyben már az óvodák, iskolák is bezártak, s interneten keresztül folyik az oktatás. Napok jönnek és mennek, első, második, harmadik hullámokban, tetőzésekben, stagnálásokban, s vakcinákban mérik az életet. A halandót, a meggyötörtet, melyből hiányzik minden, amiért élni érdemes: érintés, ölelés, simogatás, szeretet, szájmazsk nélküli derű, kedves szó, biztatás, remény, hit, s egy stabil, kiszámítható jövő képe...

Magányos, gyülekezés-tilalmas karácsonyok, csendes szilveszterek, halk újév-köszöntők, gyászoló húsvétek, szájmazskos béna nyarak... - Meddig? Még hányszor lesz, hogy ünnep helyett a halál arat?

Karolinát is megviselte mindez. A húsvét is odalett. Talán... óvatosabb is lett. A százegy kilométeres vidéki utat emiatt késleltette. S a havas tavasz-tél miatt. Ám a természet is megbolondult. Egyik napról a másikra nyárelővel tért vissza - hűs fokos meleget hozva, - a tavasz. Lina valóságos szertartással készült a „nagy útra”. Óriás fejű, hosszú szárú holland vörös rózsákat vett a temető három sírhelyére, s a vágott virágok mellé friss cserepes muskátlikat, apró bordó rózsatöveket, s hozzá hat darab díszes mécsest. Gondosan megkészítette a munkaeszközöket, a kis kézi ásót, a lapátot, s a kefét is. A saját kertjéből öröközdelek dús köteget vágta le a sírvázákba, s így már el is készült a csomagja.

Nehéz szívvel készülődött. Még soha nem fordult elő, hogy Halottak Napját követően csak hat hónap, fél év múltán hozza rendbe a sírokat. Lelkiismeret furdalást érzett, holott vétlen volt. Semmiről sem tehetett. Ennél korábban ekkora korlátozások, napi fertőzés- és halálozási adatok mellett semmiképp nem mehetett. Hiába vonzotta őt mágnesként a múlt gyönyörű darabja, a gyermekkor, a család összes életre szólóan kitörölhetetlen emléke.

Karolina a jövőtlenné pusztított jelenből indult útnak a múlt egykor volt boldog színtérébe, a szülővárosába, hogy vérző szívvel elmenjen az egykori szülőháza előtt, át a kis patak feletti hídon, ahol egykor oly sokat fogócskázott a barátnőjével, s aztán... tovább Esztergomba az övéihez, a temetőbe. S hogy még mindig szülővárosaként, szülőházaként emlegette gyermek-kora Duna-kanyarbeli mámorítóan édes felcseperítő, teremő terepét, holott tudta már, hogy

ez nem így van, - most megbocsátotta magának. - Haza! Budáról haza! - Így mondta ezt mindig. Most is, amikor a temetői virágokkal, növényekkel alaposan felpakolva elindult a püspökök városa felé. A fenséges Dunakanyarba, ahol ő óvodába, iskolákba járt, nyelveket tanult, s balettozott, zongora- és szolfézs órákat vett, úszni meg gitározni tanult, s ahol a képzőművészeti szakkörben megfestette az első, dicsőséget hozó képeit. - Irány Vác, az ezer éves ősi város, melynek néveredete máig tisztázatlan. Egyesek az egykor, a közelben élt, Vác nevű remetét tekintették névadónak. Mások szerint a Vath magyar törzsről nevezték el Vácot. Egy harmadik elmélet ellenben ahhoz ragaszkodott, hogy a város neve a szláv vác szóhoz köthető, melynek jelentése: fontosabb település. - Mindegy! Karolinát ezer szállal kötötte, láncolta s bilincselte magához a Dunakanyar gyöngyszeme, a „szülőváros”. Belső parancs és szükséglet volt számára, hogy most már mielőbb, és személyesen ő menjen mindkét városba, s hogy ő tisztítsa meg a tél porától a saját kezeivel a sírhelyeket, s ő tegye a sírvázákba, s a díszhelyekre a szíve minden melegével beszerzett ajándékait.

Kétszer két és fél óra az utazás vonattal, s nagyjából három óra az ott tartózkodás. Csaknem egész napos program! Mert Budáról a Nyugati Pályaudvarra buszozott s villamosozott, aztán sorban kell állnia a jegyért, s csak utána döcöghet a vonattal oda, ahol ott maradt az ő szíve akkor is, amikor onnan elköltözött. Hogy Esztergom vagy Vác állt-e a szívéhez közelebb, azt ő maga sem tudta eldönteni. Csak abban volt biztos, hogy a százegy kilométernyi utat Budától Esztergomig a kihagyhatatlan Vác-Alsóvárosi kitérővel, - tovább nem halogathatja.

Halálos tavasz tépázta egymás után kétszer is a térdre kényszerített, ezer sebből vérző, kínló-dó karantén-világot. Az ellopott régi életeket kegyetlenül váltó végzetes vegetálásban elrabolt idővé lett minden perc. Látszott már, hogy nincs kegyelem.... A tempós kilábalás esélye csalóka délibábbá ködült. - Jövőre veletek ugyanígy? - A kétségbeesett kérdés csak ez lehetett. S válasz... sehonnan nem érkezett.

II. FEJEZET VANDÁLOK

Tetőzött a harmadik Covid-hullám. A legtöbb fertőzött épp a fővárosban, és Pest megyében volt. Vagyis ott, ahol Lina élt, s ahová a Dunakanyar-túrára indult. De Isten se tudta volna már őt visszatartani. A belső iránytűje vezérelte, s mint a mágnes, vonzotta őt „haza”. A csodavárost, mely egykor egész életének a színtere, s pálya-indítója volt, most csak a lelki szemeivel láthatta viszont. Sietnie kellett. Kizárólag a szülői házhoz, s a patakhoz mehetett. Pedig, de szeretne volna viszontlátni az összes idegenforgalmi nevezetességet! A 2-es főútról autóval érkezve milyen jó lett volna megállni a híres búcsújáró ligetnél, s átmenni az 1757-ben épült kétlyukú kőhídon, amelyet szentek barokk szobrai díszítenek. Magyarországon egyedülálló érték ez. S a Gombás-patak mentén jól esett volna kisétálni a Duna-partra is, megnézni a korzót, enni egy fagylaltot, s gyönyörködni a Dunában, ami oly sokat jelentett számára, mint az új életében a Temze, a Tevere, vagy a Szajna.

A liget gyermekkora legkedvesebb korcsolyázó helye volt. A tó jegén töltötte a teleket, s már a jégtánc alapelemeit, az ugrásokat, s a piruettet is tudta! Ma a mocsaras környezetben tanösvény található a ligeti tó körül, ahol a vízimadarak közül kócsagot, szürke gémet, és kormoránt is sűrűn lehet látni. S hogy anno ő itt horgászott életében először - úgy, hogy az első fogását rögtön vissza is dobta, mert megsajnálta a csöpp harcsát, - azon magában most is mosolygott, sőt nevetett.

Ha lenne ideje, elsétálna a Géza király térre is, ahol a középiskola udvarán máig látható az Árpád-kori váci vár romja. S megnézné szemközt a ferencesek barokk templomát, s kolostorát is, a Duna felőli oldalon meg az ágyúteraszt, I. Géza bronzszobrával együtt.

Vác legnagyobb és legismertebb épülete a „nagytemplom”, mely a francia építész, Isidore Canevale tervei alapján, klasszicizáló stílusban épült. Pontosabban: a késő barokk, s a korai klasszicista stílus építészeti ékköve ez, az 1760-77 közötti időszakból. Ráadásul a kupola és a főoltár freskóit a kor ünnepelt osztrák művésze, Franz Anton Maulbertsch festette. S lám, milyen az élet! Mégsem ez Vác első számú nevezetessége, hanem az a tény, hogy Magyarország első vasútvonala 1846-ban Pest és Vác között épült meg. Az első vonat-utazáson részt vett Kossuth Lajos, Széchenyi István és Petőfi Sándor is, aki a Vasúton, és az Anyám tyúkjá című költeményeit szülei váci meglátogatásakor írta. A ház falán legutóbb még látta a táblát, amikor gyalogolt a „nagyposta” felé.

Kedves emléke a Zenepavilon századfordulós épülete, s az Uszoda is, az első győzelmek színtere. Ám a Dunakanyar ékkövét legtöbben talán a híres Kőkapuja miatt keresik fel. A Diadalív az ország egyedülálló építménye. Migazzi püspök építtette klasszicista stílusban Mária Terézia 1764-es látogatása alkalmából. A legenda szerint azonban Mária Terézia nem ment át a tiszteletére építtetett Diadalív alatt. Állítólag megtudta, hogy mindössze két nap alatt rögtönözték a felépítését, s emiatt nem találta biztonságosnak. - Tévedett. A Kőkapu máig stabilan áll, s díszíti az egyházi székhelyvárost.

Ha viszont varázslatosan szép látványra vágyik az ember, akkor Magyarország legszebb barokk városának, Vácnak a főterére, a Március 15. térre kell ellátogatnia. Háromszög formájával az országban ugyancsak egyedülálló. S itt található a 18. században épült Városháza is. A szintén barokk Szentháromság-oszlop ugyancsak Vác büszkesége. S persze, ez a templomok városa is egyben. A Március 15. téren a domonkosoknak épített „fehérek temploma” ugyanolyan nevezetes, mint a belvárosi Szent Anna piarista templom, melynek különlegessége a velencei tükör oltár.

A járványmentes években Vác kulturális élete oly gazdag, mintha az ország fővárosa lenne. Tavaszi Fesztivál, Váci Világi Vigalom, Borfesztivál, fúvószenekari térszene, Nemzetközi Gregorián Kórusfesztivál... Van itt minden! De Karolinának rohannia kell. Csak a váci házra, s az esztergomi temetőre juthat ideje. Gonosz szomszédai miatt lakásba zárva várják őt a kutyák. S a nyolc órányi bezártság bizony, sok nekik.

- A Budapest-Vác-Esztergom vonalra kérek oda-vissza jegyet. Vác-Alsóváros érintésével, Esztergomig. Ma utazom vissza, déli tizenkét órától kérem érvényesíteni a visszaútra szóló jegyemet! - mondta, s már készítette is a pénzt.

Alig tíz perc kellett ahhoz, hogy a Pénztárnál sorra kerüljön. Nincs tömeg. Nyilván a járvány miatt. S az ilyenkor szokásos McDonalds-reggelijéről épp ugyanúgy kellett - a Covid-19 miatt - lemondania, mint ahogyan a szeretett városok végigsétálásáról is.

A Nyugati Pályaudvar már hónapok óta átépítés, korszerűsítés alatt állt. Ezért a Covid-őrülettel ötvözve duplán is hadszíntérre vált. A régi zsúfoltságnak, hömpölygő tömegnek most nyoma sem volt. Ahhoz, hogy elérje az óra negyvenegykor induló vonatot, maradt még pár szabad perce. Kávé automatát keresett. Talált is. Kettőt. Az egyikre kiírták, hogy nem üzemel. A másik szó nélkül elnyelte kétszázhusz forintját. - Sebj! Több is vészett Mohácsnál. Úgy-hogy elindult a hatos vágány felé.

Modern, korszerű szerelvényt, sőt, a hírekben látott új, emeletes vonatot remélt. De helyette fecske-festésű ösmatuzsálem jutott neki agyonfirkálva, megrongálva. Itt a masinisztának még hangosbemondója sem volt.

Alig pár utas lézengett a peronon, s a második szerelvényben. Leült - szokása szerint - jobb kéz felől elől, az ablak mellé. Odafele ezt, visszafelé a táj másik oldalát vágyott szemügyre venni.

Két-három percnyi késéssel kihúzott a vonat, de a törzs-utasok által „állatkerti megállóknak” csúfolt helyen most is félreállították őket, s a nyílt pályán vesztegeltek. Utóbb kiderült, hogy egy cseh expressz gyorsjárat kapott elsőbbséget a fejpályaudvartól.

Aztán lassan, komótosan másodszor is elindult a járat, mely minden állomáson és megállóhelyen megállt. - Ej, de nagyon jól ismerte ő ezt a MÁV-os vonatós kalandtúrát! Hányszor, de hányszor megtette már ezt az utat! Fejből tudta a megálló sorrendjét, s miközben gyönyörködött a zöld palástba bújt magyar tavaszi tájban, Gödnél nagyot dobbant a szíve. Közeleg... Aztán Sződliget állomást elhagyva azonnal a peronra ment, hogy a Naszály megsebzett hegyoldalát kémlelve, s a csörögi kertés-szántóföldes települést fürkészve a sok csomagjával időben készülődjön a leszálláshoz.

Vác-Alsóváros! Megérkezett. Innen mindössze öt perc gyalogosan az út a házig. Szíve-lelkeszeme valósággal itta a hazai tájat, ahol ő felnevelkedett. S a lakótelep tövéhez érve nagy levegőt vett, mert... itt most erősnek kell majd lennie. El fog menni a földig rombolt egykori kertés ház előtt, melynek helyén már mások kezdenek új épületben új életet. A múltat, az ő előző életét porig rombolták. Még a bejáratot is áthelyezték. De... már mindegy. Ennek így kellett lennie. Apja, majd az anyja, s végül a kutyájuk halála után mi mást is tehetett volna? Eladta, átadta másnak gyermek-és serdülő kora csodabirodalmát. Hatvannégy kilométer az út oda-vissza. A régi épület gondozása, karbantartása, a sűrű utazgatás végképp nem fért bele az új életébe. Még a kerti fünyírás is komoly gondokat okozott, három hetenként. - Jaj, ha a közeli Solymárról indult volna vonat, mekkora segítség lett volna az neki! De ami nincs, az nincsen.

Karolina szorongva sétált el a ház előtt. A fészek, melyből az egész egykor volt család kihalt, illetve kirepült... Szívszorító volt a viszontlátás. Felért a temető hangulatával. Hiszen négy évvel ezelőtt ő itt valóban temetett. Minden értelemben. A menthetetlen, haldokló anyját innen vitte a végnapjaira a mentő a kórházba. Ő kísérte. S amikor az egyik festmény mögött széfre bukkant, s azt felfeszítve megtalálta a smaragd díszítésű óriás arany szelencét, benne az őt érintő összes hivatalos irattal, azt az érzést többé feledni már nem lehet. Most is elszorult a torka. Nyelte, egyre csak nyelte befelé a könnyeit. Szerencse, hogy kalap meg napszemüveg is volt rajta. Így a közeli tízemeletes házak erkélyeiről őt fürkésző kíváncsi tekintetek nem láthatták a sűrű könnyecseppeket.

Lina ment, lehajtott fejjel a kedves kis patak fölött ívelő rozoga fahídhöz. Lábában volt a sok ezerszer megtett út. Nem baj, hogy emlékeibe, s a záporozó könnyeibe temetkezve bandukolt lassan, nehéz szívvel és csomagokkal az úti célja felé. S hogy mit okozott neki a mélyzöld smaragd díszű arany szelence lelakatolt, évtizedeken át féltve őrzött titka, azt senkivel nem osztotta meg. Csak ő tudta. Mélység és magaslat, talajvesztettség, gyökértelenség... Tördöfés fojtó fájdalma két távoli, áthidalhatatlan, egymással összeegyeztethetetlen világ megmászhatatlan képe lebegett előtte ismét, mint azon a napon, amelyen szembesült az egész addigi életének a két síkjával. Pontosabban, a származása tényeivel és adataival. Az általa addig hitt, s megélt évtizedek tudatával, tapasztalataival, és... a valódi születési adatainak a kétségbe vonhatatlan bizonyítékaival.

A ház, vagyis a hely látványa... Linából feltört a zokogás. Erős volt, de... nem bírta tovább. Le kellett tennie a csomagjait a földre, hogy zsebkendőt keressen. - Mintha meg lennék fázva! - nyugtatta magát a háromszoros szájmaszk-bátyát bogozva. Aztán mély levegőt vett, és ment tovább. Előre. Mindig csak előre. Ahogyan tanították neki.

A kis hídon megállt. Senki sem volt körülötte. Nem zavarták. S a közeli Sportpálya hangjai sem érték itt utol. Zárva volt minden. Még a tenispályák is.

Belekapaszkodott a rozoga fahíd korhadó korlátjába, megállt, és... emlékezett. Feltűnő lett volna a ház előtt bámészkodnia, ácsorognia. Főképp, mert még mindig folyt az építkezés. De innen nyugodtan szemügyre vehetett mindent. Sőt, pár fotót is készített a mobil telefonjával. Aztán... rágyújtott egy szivarra, és... mint egy film, lepergett előtte évek, évtizedek összes Váchoz kötődő története. Lina nem sietett. A következő járat fél óra múlva érkezik, s a patak-tól is visszaér tíz perc alatt a pályaudvarra. - Állomásra! - javította ki magát. Mert Vác-Alsóvárosnak - szégyen és gyalázat, de nincsen Pályaudvara! Csak egy primitív, falusias, kicsiny, pórias állomása, ahol még jegyet sem lehet vásárolni, egyetlen épület, bódé, WC, vagy kávéautomata sincsen. 2021-ben sem! Lám, itt alaposan megállt az idő... Na, de a város túlsó pontján, a büszke deákváriak nem kis öröme, ott viszont van igazi Pályaudvar! Mintha Alsóváros alsóbbrendű volna...

Mosolygott, amikor eszébe jutottak az első diák-versenyek. Mindenki a „nagy, a hatalmas, a dicső” deákvári diákok győzelmét várta az összes tanulmányi, és kulturális, meg sport versenyen. De... akkor jött ő, a lenézett „alsóvárosi”! És megnyerte Alsóvárosnak az összes országos versenyt. Nem csak a városit, a járásit, meg a megyeit. Így aztán általa átrendeződtek az iskolák közötti „hatalmi viszonyok” is. Az ötből a lenézett alsóvárosi nyert mindig, amíg ő ott tanult. S hogy az első országos győzelmét az osztályfőnöknője Budapest előkelő cukrászdájában, a belvárosi Gerbeaud-ban ünnepelte vele, s ehetett, kérhetett annyi zserbót, krémet, más süteményt, amennyi csak belé fért, s hozzá még banán-turmixot is, - azt soha nem tudná elfelejteni. Nem is akarná! Gyönyörű iskolai emlékek ezek! S ott „a” ház, ahonnan ő indult, ahol felkészült, és megtanult győzni, küzdeni, s újra meg újra győzni.

Eszébe jutott a nagy vetélytársa, Péter, akivel a szavaló versenyeken vívtak „élet-halál harcot” egymással. Ő ma Kossuth-díjas színművész, és a főváros egyik legelismertebb színházának a direktora. Micsoda idők voltak azok! S ő Pétert is le tudta győzni! Egri Diáknapok. Így hívták az országos verseny utolsó fordulóját, mely a Gárdonyi Géza Színház színpadán zajlott. Ő képviselte Pest megyét, s mindannyiszor arany érmet nyert! Így a Gálán elsőként lépett fel. Erre volt a legeslegbüszkébb most. Haloványan sejtette azt is, hol kellene kutatnia a tárgya-sult emlékek tárházában az oklevelei után, a dobozok, s a szekrények mélyén, a dzsumbuj-ban... S hogy a nyelvi, meg a matematika versenyek érmei, iratai is ugyanott keresendők, abban egyenesen biztos volt.

S ott „a” ház, ahonnan indult, ahol felkészült mindenre, az egész életre, s ahová oly boldogan, kipirult arccal rohant haza a kitűnő bizonyítványaival, s a verseny-trófeáival, hogy együtt örülhessen a ... szüleivel, akik valóban még a csillagokat is lehozták neki az égről - a vas-függöny mögötti szocialista Magyar Népköztársaság keretei között... És senkinek nem tűnt fel semmi! Pedig ebben a családban, s a teljes családfa görcső alá vételével az összes hozzátarto-zóra is kiterjesztve a keresést, bizony, senki, de senki nem volt „ilyen”. Ha kiderült volna Kádár János Magyarországon, hogy egy vidéki városkában idegenben született hercegnőt rejtegetnek, sőt, szívük minden melegével és szeretetével nevelik, segítik őt, alighanem kivé-gezte volna őket az akkori munkás-paraszt népi hatalom. - Hát, persze, hogy mélyen hall-gattak a csöpp lány előtt mindenről! Nehogy elszólja magát, s a titkát - akár csak a barátnőivel is, - megossza. Önmaga, s az egész család halálát okozta volna. Mekkora bátorság, emberi nagyság kellett ehhez! És micsoda akaraterő! Az „elterelő manőveres” családi fortélyokról nem is szólva! Lina soha életében egyetlen szót sem hallott tőlük a származásáról. Kilógott, kimagaslott mindig, mindenhol, de az effajta gondokat az egyszerű irigységgel magyaráz-ták neki. Ráadásul kifejezetten az „orosz-német”-vonalra állították őt rá. - Micsoda rafinéria! S persze, ő mindeközben semmiről nem tudott semmit sem. - Hm! Évtizedeken át eltitkolni a valóságot! Oly ügyesen, hogy gyanú fölött álljon, s a valódi anyanyelvén sokáig még csak megszólalni se tudjon a királylány! Az Isten háta, s a vasfüggöny mögött, a szovjet megszállá-si övezetben, egy eldugott csöpp Közép-Duna vidéki városkában! Káprázatos! Le a kalappal előttük! Nem csoda, hogy egy kései esti órán a királyi gárda tisztjei fejet, s térdet hajtottak a derék magyarok előtt. Először a váci háznál, s aztán az esztergomi temetőben. Katonai tiszteletadás mellett...

- Igen, Linának ez nagyon-nagyon jól esett. Főképp, mert maguktól tették. Nem ő kérte ezt.

Jaj! Röpül, szárnyal ilyenkor az idő! Szóval,... indulnia kellett. Irány Esztergom! A temető! Szaporázta a lépteit, de azért közben jobbról-balról mindent tüzetesen megnézett. Jobbról a FORTE Gyár. Az óvoda, meg ami a gyárból mára még maradt. Belőle, s a helyén. Balról az egykori Vásártér. Itt tartották a híres váci búcsúkat is. Még körhintát, csónakhintát is hoztak, s céllövölde is volt!

Nagyjából tíz percet kellett várakoznia. Addig a városi kórház távoli emeletes épületével nézett farkasszemet. Azzal a hellyel, amelyik az ő összes szeretteit a halálba nyelte.

A háromból a kettes vágányra futott be Karolina vonatja. - Irány a temető! Vagyis, Magyar-ország egykori fővárosa, mely idővel már „csak” érseki székhely lett. Ám stílusosan a kirá-lyok, érsekek, s a művészek földje - Magyarországon. Több, mint ezer éves egyházi központ. A legfőbb katolikus papot, a hercegprímást is mindig ez a város adja.

Esztergom a felbecsülhetetlen értékű középkori műemlékek és emlékek tárháza. A város fölött jelképként, - a Boldogságos Szűz Mária és Szent Adalbert névre elkeresztelt Bazilika méltóságteljes építménye öröklik fent, a Várhegyen. Ez az ország legnagyobb Bazilikája, s

egyben a klasszicista stílus egyik ékköve. A vörös márványból készült Bakócz-kápolna világ-hírű. Nevezetes a negyvenkilenc regiszteres, háromezer-ötszázharminc sípos és három manuálos orgona is, mely szintén egyedülálló Magyarországon. Az altemplomban Vitéz János, Bakócz Tamás, és Mindszenty József bíboros kriptái előtt tiszteleghet a látogató. Aki biztosan belekukkant a Kincstárba is, aztán felgyalogol a Toronyba, ahonnan gyönyörű a kilátás a Kálvária-dombra, s egész Esztergomra.

A székesegyház előtt elterülő hatalmas téren áll a Magyarok Nagyasszonya szobor. Ezt is rég látta már. S jól esne lejjebb sétálva megállnia Szent István, és Szent László szobrai előtt is.

A vár, a rekonstruált királyi, majd érseki palotával, közvetlenül a Bazilika mellett hívogatja a turistákat. Ez a város másik fő nevezetessége. A Várhegyen csaknem teljes körben megmaradtak az ősi vár falai. Több bástya, kapu, rondella is a fotózkodások, meg a randevúk kedvelt helyszíne. Amúgy az épületegyüttes első darabjai még valóban I. István utasítására épültek. Igaz, a 12. század végén ezeket lebontották. Helyükre román stílusban új palota épült. Utóbb ezt gótikus és reneszánsz stílusban gazdagították, majd az egészet a barokk ízlés szerint átalakították. III. Béla Európa-szerte csodált esztergomi palotájának a maradványai alatt a régészek megtalálták az István-kori palota falait is.

A Vármúzeum őrzi az első magyar pénzdarabokat is, hiszen 1255-ig itt működött az ország pénzvédelme. Sokak számára ennek megtekintése épp oly vonzó, mint a török turbános sírkövek, s az életfával díszített oroszlanos freskó látványa. Vagy Melocco Miklós 2002-ben avatott hófehér millenniumi emlékműve, mely szó szerint vakítóan ragyog a napsütésben. Ám a legnagyobb élmény Esztergomban alighanem az időutazás! A Macska lépcsőn ugyanis a középkorból a barokkba lehet átsétálni, ami nem kis dolog!

Szóval, erre most nincs idő. Kizárólag a temető-látogatásra futja az idejéből. S bár éhes meg szomjas is volt már, a Covid-örület miatt pedig a bezárt teraszok sem jöhetnek szóba, még egy csésze kávé erejéig sem, az otthonról hozotthoz pedig valahogy nem igazán fűlött a foga, - mégis tiszta szívvel, sugárzó szeretettel, s törekeny lelki békével lépett be a temető kapuján. Rögtön megpillantott egy halottas kocsit. Beljebb kiderült, hogy szűk körű temetés lesz éppen. Így feketébe öltözött maroknyi szipogva gyászoló mellett vezetett az útja. Együttértett velük, ismeretlenül is. Mindegyikkel.

Felcsendült a búcsú-zene, megkondult a lélekharang, s koszorúk, virágok tengere lepte el a tájat. Lina lehajtott fejjel ment. Vitte őt a lába, nehéz volt a szíve, s fájt, nagyon fájt most neki az élet. Épp a ... szülei sírjához ért, amikor megcsörrent a telefonja. A személybiztonsági parancsnok újból kérte: engedje, hogy a királyi gárda segítsen a sírok csinosításában. S főleg, hogy legalább visszafelé legyen szíves beszállni a diplomáciai rendszámú fekete Mercedesbe. Vagy, ha ragaszkodik hozzá, akkor a hétköznapi bérelt magyar BMW-be. Ő azonban hajthatatlan volt. Ragaszkodott a múltjához, s azt csakis így, zarándokútként, egyedül élhette meg. Az indítványt ezért elutasította.

- HRH nemet mondott! Öfelsége nem engedi! - hallotta még angolul a parancsnok ideges szavait. Aztán a telefonját visszatette a válltáskájába, s rendíthetetlen elszántsággal, sziklaszilárdsággal tovább ment.

Sírhelyet takarított, a vázába vágott virágokat tett, s gyorsan rózsát meg muskátlit ültetett. Végül pedig két mécsest gyújtott, s imádkozott. Azokért, akik őt felnevelték, szerették, dédelgették, erőn felül minden jóval elhalmozták a „vasfüggöny mögött”, s önmagukhoz hasonlóan őt is igaz emberré érelték.

A... nagyszülők sírhelyét vandálok megrongálták. - Igen, tudta már. De mekkora fájdalom ezt a saját szemével látni! A kőből faragott óriás mécses tartót ledöntötték, összetörték. - Barbárok!

Lina ritka erős ragasztót hozott. Biztos kézzel így tüntette el a becsstelen, bűnös pusztítás összes nyomát. Aztán ezt a sírhelyet is letakarította, felvirágozta, s itt is gyújtott két mécsest, hogy azok fénye mellett imádkozhasson. Előbb a ... nagyszüleiért. Aztán két nyelven kérte Istent, hogy bénítsa meg azon vandálok kezét, akik itt ezt tették.

A harmadik sírhelyen, a ... keresztanyjánál ugyanazt tette, amit eddig. Tőle is főhajtással búcsúzott az imája után. Aztán sarkon fordult, és sebes léptekkel igyekezett gyalogosan vissza a vasútállomásra. - Igen, százegy kilométernyi döcögés a Nyugati Pályaudvarig, s onnan újabb hatvan percnyi villamosos-buszos tortúra hazáig, a bestiálisan kegyetlen, betegesen gyűlölködő, Interpol által nyilvántartott hírhedt „budai kalákás bűntanyáig”, melynek épp a közepén lakik. Isten kegyelméből, hogy a „segítőivel” utolsó szálig leszámolhasson velük.

Bő harminc percenként járnak a budapesti vonatok. Épp csak elérte a frissen érkezőt. Szerelvényt válogatni sem maradt ideje. Örült, hogy nem az orra előtt húzott ki - nélküle, - a vonat. S hogy nem kellett úgy éreznie: bezzeg, ha futott volna! Mert... az ő értékrendje szerint ilyesmiért nem futunk. Azt csak a hazáért, s az életünkért illik tenni. S egyébként is, nem ő késett, hanem a világ sietett. Ez esetben ... oktanul. Ez épp oly biztos, határozott „mérőföldköve” volt Karolina elveinek, mint a „farok nem csóvál kutyát!”-mondása is. A környezetben ebből mindenki azonnal, s mindent megértett. Egyből érzékelték a határaikat, s rögtön tudták már a dolgukat. Ami fontos, hiszen Karolina négyezer-kétszázhuszonnyolc fős katonai hadtestet irányított, s a hazája gazdasági, diplomáciai, harcászati-katonai stratégiájáért volt felelős. Pontosabban... a két hazája közül az egyikének. Mert vele, általa s benne megdőlt ama tétel, hogy „haza csak egy van”.

III. FEJEZET A VÉR SZAVA

Karolina szerette volna behunyni a szemeit, s magára maradva megélni a legbelsőbb érzéseit, a féltve őrzött emlékeit. De nem lehetett. Egyrészt, mert jött a kalauz. Másrészt, mert valójában nagyon is látni akarta ő a dimbes-dombos közép-magyarországi, Duna-kanyaros, szépségesen gyönyörű helyi tájat.

A kalauz elment. Gyorsan végzett, rajta kívül csupán két utas ücsörgött még a szerelvényben. Egy anya meg a fia. Talán a fővárosba túráztak Esztergomból. - Ki tudja? A nő olyan harmincas, szőke, molett-kedves, kinek a csemetéje cseppet sem emlékeztet őrá. Biztosan tiszta apja! Vagy... netán örökbe fogadták? - találgatta Lina, s közben persze, hogy rögtön eszébe jutott az ő saját fia. A vérszerinti, az egyetlen, aki ismert magyar apától született, s aki hozzá hasonlóan jelenleg is Budapesten él. Vagyis, tanul az egyetemen. Ma is vizsgázott... Hamarosan ír, hogy sikerült a dolgozata, s hogy mi újság nála. Jó lesz emiatt is figyelni a mobil telefonját!

Szóval, a haza... Lehet-e magyarabb annál az anyánál bárki is, akinek van egy csodálatos magyar kisfia, aki már nagyfiú? - Ez itt a kérdés. S hogy lehet-e meg nem történtté tenni öt évtizedet, ötven évet, annak minden hónapját, hetét, napját, óráját, percét, s másodpercét? Ki lehet-e törölni, el lehet-e venni valakitől az élete teljes első felét? Az eszmélés pillanatától - addig, amíg meg nem tudta, hogy ő valójában kicsoda?

Az ember nagyjából két éves korától képes „emlékezni”. Ami előtte történt, azt csak a környezete tudhatja utólag elmesélni. Szavakkal, fotókkal, video-felvételekkel, s tárgyi emlékekkel. Azaz, kétéves kortól indul az ember lelki élete. Arcok, hangok, tárgyak, tájak, ki kicsoda-fejtegetések, első torták és gyertyák... Ha Washingtonban születél, de mondjuk, Alaszkában eszméltél, s az eszkimók közlik veled: te ide tartozol, elhiszed! S igyekszel mindenben hasonlítani hozzájuk. Modellek, példaképek lesznek a számodra. Törekszel megfelelni nekik, s közben megvalósítani önmagadat. S hogy te mégsem alaszakai, hanem washingtoni vagy, az fel sem vetődik benned! Ugyan, miért is kezdenél kételkedni? Ismered az élet rendjét. Belecsöppensz valahol valamibe. S az ő szabályaik szerint kezdesz szocializálódni. Európai vagy amerikai, netán alaszakai módra. S hogy ki vagy te, meg kicsodák ők, azt nem kérdezed. Hiszen beszélnek hozzád, szeretnek, hát, persze, hogy ez a hazád, ahol most vagy! És igen, az ott a mama, mellette pedig az a papa! Igen, természetesen. Hiszen ők mondták. S akkor az biztosan így is van. Miért ne lenne így? Hiszen szeretnek! Kislánynomnak szólítanak! És neveket is adtak! Mármost... ők is...

Szóval, a haza - tolultak fel Linában kuszán, összevissza az érzések, emlékek, gondolatok, miközben már erősen éhes volt és szomjas. Érthetően, hiszen hajnalban kelt. S ő maga is pontosan tudta: az ember természeti és társadalmi lény. Nem szégyen, hogy alapvető biológiai szükségletei is vannak. Úgyhogy szép nyugodtan, lelki furdalás nélkül elővette a hazait, az otthonról hozott elemózsiát, nehogy madárláttá legyen a szendvicseiből. Jóízűen falatozott, s áldotta az eszt, hogy tejes kávé is csomagolt bőven. Mi tagadás, jól esett - legalább rövid időre, - mentesülni a háromszoros szájmaszk-biztosítás szorítása alól is. Mert, ugye, enni meg inni nem tilos! Bár az utána szokásos szivarjára itt és most biztosan nem gyújthat rá.

Na, így már a világ „gömbölyű”! Lina derűs és elégedett lett. Azaz, már-már boldog! Mert, aki elégedett, az tulajdonképpen boldog is. Neki pedig erre minden oka megvolt. Hiszen sikerült! Ennyi sok munka, akadály és nehézség ellenére is eljutott ... haza! Az övéihez. Vácra, meg Esztergomba. A Covid-19 harmadik hullámos totális tetőzése ellenére is! S a fia jól van.

Sikeres! Ahogyan ő is. A munkája pedig ritka hasznos, megbecsült, és értékes. S bár Budát lezüllesztették a vidékről, s a peremkerületekből betelepült barbár bűnözők, mégis, a környék szép! Ahogyan az ő lakása, meg a kertje is. A két vadászkutyájáról nem is szólva! Imádnivalóak! Na, és ráadásul végre beköszöntött a magyar tavasz! - Hát, mi kell még, emberek? - Igen, Karolina elégedett-boldogan fürkészte a fenséges tájat, a Duna-Ipoly Nemzeti Park egyedi arculatát idézőt, a változatos felszíni formákat, hiszen a folyóvölgyek mellett hegyek és síkságok is vonzották a tekintetét.

Eszébe jutott a látogatása a Nemzeti Parkban. Csodálatos volt! Több, mint hatvanezer hektár a Pilis és a Börzsöny hegység mentén! A Duna és az Ipoly folyók között. Micsoda látvány! A Duna partját végig galériaerdők szegélyezik. A folyón Esztergomtól Budapestig található szigetek is a Nemzeti Park részei, ami bölcs döntésre vall. Azért is, mert számos olyan faj él itt, amelyik csak és kizárólag ezen a területen honos. Nem csupán Magyarországon, hanem egész Közép-Európát is figyelembe véve. Ilyen például a magyarföldi husáng! Legtöbbet a Pilisben lehet látni közülük. A lejtőkön pedig leánykőkörcsin és fekete kőkörcsin kápráztatja el a túrázót. Ráadásul, akinek szerencséje van, az olykor még pirosló hunyorra is rábukkanhat. A tölgyerdők szegélyeiben pedig gyakori a nagytermetű bíboros kosbor, a gyertyános tölgyesek lombsátra alatt pedig megél a májvirág, a bükkös övben meg a havasalji rózsza, s a moldvai sisakvirág is. A hegyvidéki rétek gyöngyszeme, az ősszel nyíló védett növény, a kornis tárnics, vagy más néven az encián is a táj ékessége. S az erdei séta közben jó eséllyel találkozhatunk errefelé bődön-csigával, és rajzos csigával is. Ami fantasztikus! Hiszen ők az egész világon csak és kizárólag itt élnek! Rendkívül érzékenyek ugyanis. A kék bolygón számukra ez az egyetlen élőhely létezik. - Hajrá, Magyarország! Köszönet illeti a védelmüket! - kiáltott fel anno, amikor erről először értesült.

Ennek a Nemzeti Parknak a különlegessége Magyarország egyik leghosszabb rovarfaja, a fűrészes lábú szöcske, s a sisakos sáska is. A lepkefajok közül pedig a gyönyörű havasi tűzlepke, meg a kis Apolló lepke. S a hőscincér, a havasi, meg a gyászscincér. A hullók közül pedig a pannon gyík, vagy más néven a foltos szalamandra a táj büszkesége. Kizárólag a Börzsönyben fordul elő, sehol másutt! S akkor a gazdag madárvilágról még szó sem esett. Pedig a parlagi sas, a kerecsensólyom, a vándorsólyom, s a rétisas látványa is életre szóló élmény. Ahogyan a szigorúan védett fehérhátú fakopáncs is. Igaz, ritka nagy szerencse kell hozzá, de akinek akad, az még uhu baglyot is megpillanthat. Esetleg fekete gólyát is, sötétedéstől kezdve meg denevéreket is. Utóbbiak kedvenc törzshelye a Pilis háborítatlan barlangjaiban, a Börzsöny elhagyatott bányajárataiban, s a faodvakban van. - Micsoda igazságtalanság, hogy a kedves denevérek helyett szinte mindenkit csak a védett kisemlősök érdekelnek itt! A nagy pele, a hermelin, a menyét, a nyuszt. S persze, a Közép-Európában gyakorlatilag mindenütt honos nagyvadak: az őzek, szarvasok, vaddisznók.

Dunakanyar... Nemzeti park... Hegyek és völgyek. Szépségesek. Hazaiak. Magyarok. - Igen, már megint a haza! Milyen különös a magyar nyelv! Ülök a vonaton, és azt mondom: megyek haza! Mert nekem Budán van az otthonom. A magyar otthonom. Tehát a lakásod, a kerted, az otthonod, a bázisod maga a haza! Van persze, tágabb értelmezése is ugyanennek a szónak. A haza az az ország, az a népközösség, amelyikhez tartozunk. - Ez a lényeg! Nem pedig az: hol születél. Washington, London, Róma, Párizs? Mindegy! Ha papíron ott születél, de amióta az eszedet tudod, magyar földön élsz, itt jártál iskolába, itt szerezted a diplomáidat, innen választottál magadnak társat, s a fiad is magyar földön él, akkor te magyar vagy! Magyarabb a magyaroknál, mert a tisztán látod a büszke, nemes nép kiválóságai mellett a söpredéket, a szégyenfoltot, az ürüléket, a gennyet is. Például, a budai szomszédaid bűnhalmazataiban. Vagyis... a haza nem biztos, hogy azonos, - mert nem feltétlenül azonos, - a szülőfölddel. S ha a szó jelentéstartományán elmerengünk, érezzük, hogy a „haza” szó a lakóhelyet, az otthont is

jelöli. Haza... Otthon, lakóhely, család, népközösség, barátok és irigyek. Szóval, emberek. Jók és rosszak. A helybeliek. S persze, sokaknak mindez egyúttal a szülőföldet is jelenti.

Hatalmas érzés töltötte el Linát a tavasz-köntösbe, zöld palástba bújt szépséges magyar táj láttán. Haza! A hazám. Merthogy annak érzem, pedig... S hogy miként vélekednek erről mások, az nem érdekelte őt. Csak és kizárólag a saját eszére, s a szívére hallgatott, amely „különvéleményként” imígyen definiálta e szó jelentését: haza..., amelyiknek a zászlajáért tűzbe mennél. Amelyiknek a nyelvén gondolkozol. Amelyikben legelőször rád talált a szerelem. Amelyiknek a légtérébe vagy a szárazföldi határához közeledve úgy érzed: haza jössz. Haza... az a hely, ahol a legtöbbet szeretnek, és gyűlölnék téged. S ahol a háziállataidat tartod. Amelyikben a társad, s a gyereked él. A föld, amelyen a fiad született, s amelyiket háború esetén, ha kell, a két kezeddal is védenéd. S ha mindez két országra is igaz, nem kell attól kétségbe esni! Ha két himnusz és két nyelv jelenti neked a nagybetűs Hazát, nem baj! Ha két nemzeti zászlóra esküdnél, az sem baj! Ha foci meccsen épp egymás ellen játszanának? - Sebaj! Győzzön a jobbik! Ha két ország neve hallatán dobban a szíved, mert mindkettő „a” hazát jelenti? Ne aggódj emiatt sem! Így hozta az élet. Nem szörnyűség az, hogy két olyan ország is létezik, amelyikért az életedet adnád, hogy megmentsd!

Haza... Amelyiknek a múltját ápolod, a jelenét építed és gazdagítod, hogy segítsd a jövőjét. Haza... Ahol otthon, s ahol jól érzed magad. Az ország, amelyikre büszke vagy. A föld, amelyen a barátaid, s az irigyeid élnek. Amelyiknek az ünnepeit, s a szokásait megtartod. - Kettő is van? Legyél rá büszke!

Haza... Amelyiknek a pénznemét használod, s amelyiknek az ételeit sütöd, főzöd. Amelyiknek a nyelvén épp írsz vagy beszélsz. Amelyiknek a zenéjét, s az irodalmát, meg a képzőművészetét kedveled. Amelyiknek a táncait táncolod. Amelyikben a tiéd élnek, s temetkeznek. Amelyikkel azonos célokat, értékeket vallasz. S amelyikért habozás nélkül meghalnál, hogy mentsd, ha kell. - Kettő is van belőle? - Gazdag vagy! Látnod, valóban nem a pénz jelenti a gazdagságot. Hanem az, hogy két országot, két népet, két kultúrát is okkal a magadénak vallhatsz. Örülj neki! És ne sópáncodj, ne gyötrődj emiatt!

Úton hazafelé... Magyarország közepén zakatol veled a vonat, a budai otthonod felé, ahol két kutya vár, s kissé távolabb a fiad készül a következő egyetemi vizsgájára. Haza... Ahol a kerted teli van a két kezeddal ültetett fákkal, bokrokkal, virágokkal. És... milyen jó, hogy ez így van!

Közeleg! Mindjárt Vác következik! Aztán... Vác-Alsóváros... - kapott észbe Lina. Nagyot dobbant a szíve. Ez az a hely, ahol olyan szépen becézgették, hívogatták, tanítgatták, mint sehol másutt. „Linácska!” - Ahogyan ezt a szót itt kimondták, nem ejtette azt úgy ki rajtuk kívül senki más! A szeretet tengerében mártóztak meg mindig, mielőtt megszólították őt... - Igen, máris Vác-Alsóváros megállójába fut be az esztergomi vonat.

E pillanatban megszólalt Lina vészcsipogója. Azonnali friss Covid-információkat, s egyéb fontos nemzetközi híreket szeretnének a fülére küldeni, a hármasként csatornára - hadarták neki angolul.

- Türelmet kérek! Amíg Vác-Alsóvárost el nem hagytuk, és a sződligeti megállót el nem érjük, addig ráér! Sőt, akár a Nyugati Pályaudvarig is várhat a hírcsomag! - felelte angolul suttogva. Méltóságteljesen, határozottan, de mégis közvetlen, emberséges stílusban. Ahogyan mindig is szokta.

- Értettem! Akkor nem is a Nyugati Pályaudvarig várunk! Ráér Budán a dolog! - dübörögte az ezredes.

Igen, Lina nem engedte kizökkentetni magát. Épp most, amikor... élete meghatározó fejezteinek a helyszínein jár, légvonalban már-már karnyújtásnyira, ténylegesen pedig alig öt percnyi gyalogútra „a” háztól. Ahol anno, mint Pandora szelencéjéből, úgy szabadult ki az öt mellbe vágó valóság összes dokumentuma abból a smaragd díszítésű aranyozott, lelekatolt ládikából. Más talán tapsolva ujjongott, fejvesztve öröm ódát füttyörészett volna az „igazi” születési anyakönyvi kivonatát, s az egyéb, származását igazoló dokumentumok láttán. Neki azonban még a lélegzete is elállt. Leroskadt az óriás fotelba, elsötétült előtte a világ, a torka elszorult, és... záporozni kezdtek a könnyei. Ami nagy baj volt, mert az eredeti, hiteles iratokat nem lehetett csak úgy összesírni! Viszont a lényeg... már tudta. A legfontosabb irat volt legfelül. S ez a pár sor is elég volt ahhoz, hogy érezze, hogyan csúszik ki a lába alól a talaj, hogyan fogy el mellőle s benne - nyitott ablak mellett is, - az oxigén. Mert... eljött az igazság pillanata. Kiderült, hogy - önhibáján kívül, - egy másik világban élt. Nem abban, amelyikbe igazából beleszületett. Egy egészen másik világban... Több, mint ötven éven át!

Papírzsebkendőt keresett. Jól tette. A hivatalos iratok vaskos kötegén kellett átrágnia, átküzdnie magát. Már ha túléli az első, szívbe markoló, tördöfés-szerű fájdalmat azzal a másik világgal való találkozásával első fordulójában.

Itt azt bizonygatják, hogy ő... nem azonos önmagával! Az eddigivel. Mert ő nem magyar. Nem itt született. Más az anyja, más az apja. És nem is így hívják! Ő itt... ezek szerint... igazából idegen! Na, de ez képtelenség! És jóságos Isten! Akkor most hány hazája is lett hirtelen? A két külföldi szülő miatt eleve kettő. S a magyar nevelő szülei miatt ez a föld, amelyen évtizedek óta él, a harmadik hazája. Apai ágon királyi sarj, akit egykor elrabolhattak, vagy eldughattak valamiért. De... akkor is hercegnő! Ő, aki saját kezűleg mos, főz, takarít, buszozgat, villamoson, vonaton zötykölődik, sorban áll, s aljas, ártó szándékú budai szomszédokkal viaskodik, mint a pór nép bármelyik egyszerű tagja.

Linával megfordult a világ, és... percekre bár, de egészen összeomlott. Ötven Magyarországon megélt esztendő állt szemben egy nagyon másik, távoli világ hiteles adatsoraival, tényeivel, pecsétjeivel. De mit kezdjen ő most ezzel a hirtelen rászakadt valósággal? Az eddigihez képest egy egészen másik koordináta-rendszerrel?

Karolina az első percekben nem a megnyíló új perspektívát látta és érezte a váratlan helyzetben, hanem azt, és csakis azt, amit... elvettek most tőle. - Igen! Elvették a múltját! Mindent felülírtak, utólag! A külvilág számára s őbenne is, néhány külföldi irattal. - Örület!

Hosszú percekben át zokogott némán. Nehezen kapkodta a levegőt. Rázkódott a sírástól az üres házban az „anya” halála és temetése utáni pakolgatás közben. A fotel karfájára borult. Sírt, zokogott, egész testében reszketett, mert ő nem akart se első, se második Victoria hercegnő lenni. Ő csak... szeretne volna visszakapni az egyszerű, régi életét, s az előző énjét, úgy, ahogy van. Nem vágyott ő két világszerte ismert ember utódjaként csillogni, villogni, s általuk érvényesülni. Önmaga akart lenni. Csak ő, és egyedül akarja a maga harcait megvívni, saját magát felépíteni, „megcsinálni”, s önerőből akarja a maga útját végigjárva a köz javát szolgálni. S a trónörökösök titkos, háttérbeli utódlási viaskodásából sem kér. Nem óhajt beszállni abba a ringbe. Nem érdekelték őt a trón felé vezető bársonyszőnyegen kiosztott sorsszámok. A kirakatvilágtól, a gátlástalan, már bokrokba is elbújó lesifotósok, paparazzik orcátlan aljasságai, meg a bulvár sajtó szennye egyenesen taszította őt. Márpedig,... mint a Hold a Föld körül, úgy keringenek ezek is a királyi család körül. Nem, nem! Ő ebből nem kér! Inkább a háttérben szeretne maradni! Akkor is, ha tagadhatatlan tény, hogy hercegnő. Ő... inkább lemond! Az őt megillető hatalmas birtokokról, kastélyokról, a jóvátételi vagyronról, s ha kell, minden címről, rangról is! Csak... hagyják őt békén! Hagyják... Vácon sírni. Itt jó helyen van. Egyelőre, legalábbis.

A vonat épp elindult Vác-Alsóváros megállóról, ment tovább Budapest Nyugati Pályaudvara felé, ahogyan Lina érzései és gondolatai is szárnyaltak egyre tovább. Látszólag a tájat nézte. Valójában még mindig a könnyeivel küszködött, és... emlékezett. Valamiért hirtelen a mama pótlevele jutott az eszébe. Fejből tudta, mintha hazái közül valamelyiknek a himnusza volna. Beleivódott minden sor, minden szó az ereibe rögtön, amikor az aranyozott szelencében megtalálta. Ez volt felül a másik levélhez képest, amit az... édesanyjától kapott. - Igen! Csak azért is így fogja mondani! Nem tévedés, az... édesanyjától! És akinek nem tetszik, az vessen magára! - dacoskodott elszántan. De csak addig, amíg „fel nem mondta” magában - mint egy verset, - a mama összes sorát, elejétől a végéig.

„Drága Kicsi Linám! Egyetlenem! Kicsi Lányom! Mindenem! Pótlólag írok Neked még egy levelet, pár gondolatot. Tudom, mennyire meg fog viselni, fel fog dűlni Téged az a látszólagos káosz, amivel most szembe kell nézned.

A legfontosabb, hogy hallgass a szívedre, a magad bölcsességére, és megfontoltan döntsél! Ne az első sokkhatások alapján.

Kétféle élet, kétféle én-tudat közül kényszerülsz majd választani. Ebben segíteni is fognak. Amint megtudják, hogy apád után a „magyar anyád” is meghalt, keresni fognak Téged. Tudják már, hogy mire vagy képes. Tisztában vannak azzal, hogy egészen rendkívüli vagy. Szükségük lesz Rád. Az eszedre, az egész lényedre. Mindenre, ami, aki Te vagy. Ez alapvetően mind a Te érdemed. Különlegesnek születél, és az is maradtál. Mi csak igyekeztünk Téged megerősíteni mindebben.

Sok sikert értél el Magyarországon, önerődből, a magad kimagasló tehetségével. De ebben az országban beismerten népbetegség az irigység, s az összes ebből fakadó alattomos gonoszság, bűnös sárdobálás. Te nem a szennyel, a mocsokkal való örökös hadakozásra születél! Ráadásul a vér szava, a te valódi származásod - szerintem, - kötelez is Téged. Fogadd el a kárpótlást, és segíts minden erőddel azt az országot, amelyiknek a vér szerinti hercegnője vagy. Ne értsd félre, nem a busás vagyon, a kárpótlás behabzsolására biztatlak! Ám tény, hogy gazdag vagy! Nagyon gazdag! Egy másik, távoli országban. Óriási birtokok, kastélyok, és rettenetesen komoly, horribilis összegű vagyon illet meg Téged. Itt, „a magyar Ugaron”, bűnös bűnözők szövetkeznének továbbra is ellened, hogy megkíséreljenek lehúzni Téged magukhoz a mélybe, a mocsokba, a szürke közepszerűségbe. Itt örökké a szabadlábbon garázdálkodó köztörvényes bűnöző szomszédaid között kellene vegetálnod, s velük kellene élet-halál harcot folytatva araszolnod egy kisszerű magyar úton - ahelyett, hogy a vér szavára hallgatva egy másik, tiszta, becsületes, kulturált, a magyar bűnöktől, irigy gyűlölködésektől mentes - Hozzád méltó másik, igaz úton szárnyalnál.

Boldog vagyok, hogy édesanyád lehettem. Akkor is, ha nem én szültelek. Fájó szívvel búcsúzom Tőled, és kívánok Neked, az unokámnak, meg a másik hazádnak minden jót! Egy szebb, nemesebb, boldogabb életet, mint ami itt várna rád, igazolt elmebeteg bűnöző budai szomszédaid mellett. Eredj, drága kislányom! Ne nézz hátra, csak előre! Mindig így tanítottam ezt Neked, emlékezz!

Végezetül még valamit. Az összes Rád vonatkozó dokumentum itt van, a smaragd szelencében. Ne aggódj, senki nem tud semmit. Hüen megőriztük a ránk bízott titkot. Tehát, sehol másutt további iratokat ne keress!

Szándékosan nem írtam Neked arról, hogy pontosan mikor, ki, és miért hozott Téged ide az 1956-os magyar forradalom zűrzavarába. Az biztos, hogy Bécsbe nem tudtak már átvinni, vagyis visszavinni Téged. Az életedet kockáztatták volna. Hadszínér volt akkoriban Magyarország. De látod, jó helyre hoztak Téged! Az én kislányom, a másik, a születésekor meghalt.

Boldog voltam, hogy Téged kaptalak helyette - élve, a csöpp halott helyett. Jól érezted, hogy én mindig úgy szerettelek, mintha kilenc hónapon át Téged hordoztalak volna a szívem alatt. Apád is ugyanígy érzett. Igaz, titokban sűrűn sírtunk. Nehéz volt itt az élet, és rettenetesen féltettünk Téged, drága kicsi hercegnő!

Jaj, a legfontosabbat megint, másodszorra is majdnem elfelejtettem leírni Neked! Kérlek, nyomatékosan és nagyon, hogy Te semmit se kérdezz a múltadról tőlük! Ne kutasd, hogy mi és miért történt úgy, ahogy! Várd meg, hogy ők mondják el Neked! Annyit és akkor, amikor ők akarják. Képzeld Magad a királyi család helyébe! Mennyire nehéz ez a helyzet nekik is! Az elveszett, eltűnt hercegnő hirtelen megkerül - ötven esztendő múltán, felbukkan a semmiből. A múlttal előbb-utóbb el kell számolniuk. Ráadásul be kell vallanom Neked, hogy apáddal mi ketten sem láttunk soha tisztán a körülményeket illetően. Elraboltak Téged? Vagy átmenetileg meg akartak szabadulni Tőled? Netán tényleg csak titokban, inkognitóban utazgattak, átruccantak Bécsbe, s onnan - meggondolatlanul - Budapestre is átutaztak, de visszamenekülni Veled együtt már nem tudtak? Jöttek az orosz tankok, lőttek, pokol lett az élet. Az orosz megtorlás is súlyosbította a helyzetet. A munkásparaszt hatalom, a nép szava - Isten szava világban királyi leszármazottnak lenni egyenlő volt a halállal. Szóval lehet, hogy egyszerűen „csak” itt rekedtél. Nem tudom én magam sem, Kincsem! De hidd el, nem érdemes kutakodnod már ezután! Csak az számít, hogy menj és tündökölj! Ott, ahol Hozzád méltó a föld, az ország, a környezet, az emberek. Hallgass a vér hívó szavára! Indulj, Drága Kicsi Linám! Isten Veled!

Milliószor csókol: mama”

IV. FEJEZET

A SMARAGD SZELENCE TITKA

Már Gödön is áthaladt az esztergomi dicegő-döcögő vonat, Karolina mégsem bírt az emlékeivel. Ez a látogatása is feltépte a mély, épp csak gyógyuló sebeket a lelkében.

Fogta a mobil telefonját, s elkezdte fotózni a Duna-kanyarbeli szívmelengető magyar tájat. Aztán... gondolt egyet, ivott a maradék tejeskávéjából, megette az otthonról hozott édességet, a kedvenc kókuszos csokoládé rúdját, visszarúzsozta a száját, noha mindjárt fel kell tennie a szájmaszkokat, mind a hármat, - de előtte még lefotózta saját magát a vonaton, úton Gödről hazafelé, a büntől búzló Budára.

Elővette „azt” a bizonyos régi képét, s összehasonlította a mostanival. Mi tagadás, tényleg elégedett lehetett. Pedig... összeborult, felborult az élete, minden egész eltörött, ami volt, az darabokra hullott, ketté tört, s lám, ő mégis talpra állt! Itt van! Él, és virul! Hosszú barna hajjal, még mindig finom vonású, okkal szépnak mondott arccal, s az állandó golyóálló mellény viselési kötelezettsége ellenére is karcsú, formás alakkal! Bizony, bizony, jócskán túl az ötvenen! De ugyan, ki mondaná ezt meg, és kit érdekelne az ilyen apróság?

Lina derűsen mosolygott, amikor újból előkerült a kalauz és „asszonyomnak” szólította őt. Ó, hát persze! Honnan is tudhatná, hogy az „Öfelsége”-megszólítás jár a kalap, napszemüveg, s három szájmaszk mögé rejtőzött inkognitós utazónak! Akinek, mert így hozta a sors, összesen tizennégy nevet adtak, - három különböző ország három különböző nyelvén! Ő azonban - tisztelettel, - „csak” azt az ötöt használta, amelyik a szívéhez közel álló maradt. S körülötte a magyarok - persze, - továbbra is Karolinaként ismerték, s hívták őt. Ami, valljuk be, kifejezetten tetszett Linának. Ez volt a „fogódzó” a két világ, a két élet, a múlt, s a jelen, meg a jövő között.

A Dunakeszi-Gyártelep megállóhelyen a világjárványos, karantén-örületes, pandémiás világhoz képest valóságos tömegnek tűnően hat, azaz kereken hat új felszállóval gyarapodott a Budapestre tartó vonat eme szerelvénye, amelyben Lina közelében az anya meg a fia még mindig némán ült, hallgatott. Azaz, tartósan és kitartóan alig lézengtek a korszerű, de nem az emeletes járaton. Máskor biztosan alaposan szemügyre vette volna a hat idegent. Találgatta volna, ki kicsoda, micsoda, s főleg, miféle lehet. A napszemüvege alatt titkon fürkészte volna a ruházatukat, belehallgatott volna a beszédjükbe, hogy a nyelvhasználat, a szókincs, s a stílus tükrében percek alatt tisztázza: mifélék ezek az új jövevények. De most csak felületesen vetett rájuk néhány futó pillantást. Amolyan ifjú vidéki bandafélének tündek. Három tinédzser fiú, s három velük azonos, alacsony társadalmi, s műveltségi szinten bukdácsoló leányzó. - Na, ezek biztosan trágár kifejezéseket fognak használni, ocsmány káromkodásokkal lesz tele a nivótlan, s eleve hangos-kulturálatlan verbális bőfögés-tengerük - gondolta magában, s alig két perc múltán már érkeztek is a visszaigazolások arról, hogy alapos az emberismerete. Nem tévedett. De a rojtos farmerok, piszkos pulcsik, csaknem randalírozva visongó „kispályások” ellenére sem érezte magát rosszul. Zavarni sem lehetett őt, oly stabil, gazdag és tiszta volt a saját belső világa. A tini-banda kólát locsolt, szendviccsel dobálózott, röpködtek a trágárságok úgy negyven decibelen, de... Lina csak mosolygott. Nem lenézte, hanem mélyen megvetette a primitív, barbár, erkölcstelen viselkedésüket. Aztán ivott még egy korty hazait, mármint kávé, s várta, hogy végre haza érhessen. A haza most a Nyugati Pályaudvar káoszát jelentette, hogy utána a még nagyobb szenny-káoszt jelentő Budára érhessen vissza, a szörnyeteg szomszédai mellé, az otthonába.

Hirtelen delet harangoztak. A magyar nándorfehérvári diadal emlékére - sóhajtott magában a Trianon-sújtotta csonka, csöpp torzó területes magyar föld tragédiájára gondolva. - Igen, Nándorfehérvártól Trianonig! Ezt az időszakot kellene alaposan megvizsgálni, s a történekből okulni, tanulni, aztán... jó irányban tovább haladni! - gondolta magában. Csakhogy rögtön eszébe jutott a két lakásba bezárt kutyája, Lord és Róz. S róluk... megint visszacsöppentek a gondolatai, megtépzott emlékképei, s meggyötört érzései - a múltba.

Felidézte „azt” a napot, amelyen az ő számára meghalt a Nap. S felidézte „azt” a pillanatot, ki tudja, már hányadszorra, amikor odalett, elveszett, felborult, összetört benne hirtelen minden. Ki tudja, más mit tett volna a helyében! Visított volna az örömtől, vagy a hatalmas teher súlya, az elveszett, megcsúfolt múlt miatt öngyilkos lett volna. - Ötven éves fejjel szembesülni azzal, hogy ami eddig volt, az... mind-mind nem igaz! Hogy az élete történetében senki és semmi nem az, akinek, aminek ő eddig tudta. Azaz,... ő maga sem lehet azonos a korábbi önmagával. Nem, már nem. Soha többé nem! Ezek szerint... ő öt évtizeden keresztül idegen földön, mélyen rangon alul élt, és dolgozott. Önhibáján kívül!

Amikor a friss számlák között megtalálta „azt” a cetlit! Hogy a saját festménye mögé kell néznie! A pillanat örökre feledhetetlen marad. S amikor levette a képet, de csak a fallal azonos színű tapétát látta, semmi mást. Aztán kalapácsot keresett és hozott. Szerencse, hogy a keresést nem adta fel. Majd, amikor a késsel kivágta a gondosan beragasztott „biztonsági” tapétát! S amikor... megpillantotta a falba beszerelt széfet, melynek a kódját nem ismerte. Ránézésre látszott, hogy közel egymillió variáció lehetséges, így a találgatásnak nem volt értelme. Istenem, micsoda reszkető izgalom, stressz, megpróbáltatás volt a széf feltörése - egyedül, segítség nélkül, a kamrában talált, messze nem erre a célra használatos házi eszközökkel! S amikor ezzel az akadállyal is megküzdött, rögtön jött a következő! Fájt nagyon a jobb keze. Meg aztán amúgy is remegett, mint a nyárfalevél. Úgyhogy csöpp szünetet tartott. Kiment a konyhába, ivott egy pohár vizet, s lemosta a jobb kéz egyes-kettes ujjain vérző sebét. Köszert keresett, s talált is. Erős volt a vérzés, nehezen akart elállni. Neki viszont sietnie kellett. Ezért aztán alaposan betekerte a vérző sebeket, rágyújtott egy szivarra, és várt. Az enyhülésre, meg a csodára. S hogy mennyire ügyetlen a bal keze, mennyire jobbkezes az ő világa, azt most érezte csak igazán. Aztán,... ha nehezen is, de csak megbirkózott a feladattal. A széf tökéletes feltörése után... megpillantotta a mélyzöld smaragddal díszített arany szelencét! Csakhogy azon meg erős lakat volt! Persze, a hozzá való kulcs nélkül. Vagyis,... kezdődött előről a harc, a küzdelem.

Istenem, mi ez? Először úgy hitte, talán ékszereket vagy pénzt talál majd az arany ládikóban. - Újra átélte a kétségbeesést: hogy fogja ezt a lakatot kinyitni, fémfűrészsel levágni, és egyébként is, hol találja az ehhez szükséges szerszámot? - Sehol. Fel kell mennie a padlásra, mert a pincében nincsen. Csakhogy a korhadtt fa feljáró életveszélyes! És... ő egyedül volt. Segítséget pedig - most kivételesen, - nem kérhetett. Tisztán emlékezett, hogy a mama nagybetegen, amikor már megszólalni is alig tudott, hányszor, de hányszor mondogatta: lesz itt valami, amit senkinek nem szabad látnia! Ha meghalok, neked egyedül kell megtalálnod. Senki nem lehet jelen! Senki! S úgy három héttel a halála előtt kérte, fogja meg az ő agyon-injekciózott, elgyötört, kihűlő félben levő kezét, s esküdjön: egyedül fogja megtalálni azt, amit soha, senki nem láthat! S ő... természetesen, becsületszavát adta, s megesküdt, hogy így lesz.

Lina pontosan tudta: halott anyja helyett most az Isten fogta a kezét oda-vissza a padlás-túra lépcsőzései közben... - Megcsinálta! Felment, megkereste, lehozta és lefűrészelte! Vérző sebbel, két ujj erős, mély sérülésével.

Jaj, amikor a smaragd díszű arany szelence kinyílt! Végre! S ő megpillantotta benne az iratokat, de hozzájuk nyúlani nem lehetett, mert már patakokban folyt a jobb kettes ujjának a vére! Elállítani nem tudta. A halott anyja köntösével bugyolálta be a valósággal spriccelve

mindenfelé ömlő saját vérét! És... nem volt segítség, pláne most, hogy hátra tett kezekkel az arany ládikó fölé hajolva látta már, miről is van szó...

Komoly mennyiségű vért vesztett. A sebet hiába fertőtlenítette az elsősegély csomagból kivett Betadine folyadékkal. Hiába tett fel szorító kötést. Már öt köteg kötszert csavart a sebeire, de a helyzet csak romlott. Fogta, levette az összes kötést, és erős, nagy sugárral, hideg vizet csapott a sebeire. - Igen! Tartósan küzdött a vérével, a szűnni nem akaró, mindent összefröcskölő saját vérével, ám... Isten kegyelméből ezt is megoldotta.

Fizikai és lelki kínok poklába zuhant. Reszkető, sajgó szívvel és kézzel tartotta kötszerhalma-
zos jobb kezében az írást arról, hogy... ő egy egészen másik ember. Nem azonos a korábbi önmagával. Az apja neve... - Jóságos ég! Az anyja neve... - Istenem! Mi akar ez lenni? Semmi, de semmi nem stimmel! Más országban, más anyától, más apától, más évben, hónapban, másik napon, más nevekre keresztelve született. Messze, messze Magyarországtól! S lám, az apja révén királyi származása van.

Lina feje fölött összecsaptak a hullámok. Két haza, két apa, két anya, nagyszülők is duplán, jaj! Sőt! Három haza, nem is „csak” kettő! A mama... olasz! Ha a fene fenét eszik, ő akkor is Karolina! Nem pedig Victoria hercegnő, további tizenhárom névvel.

Múltak a percek, Lina sebe továbbra is spriccelt. Azt tudta már, hogy az összes iratot a titkos szelencével - magához szorítva, óvva, féltve, nehogy ellopják tőle, - magával kell vinnie Budára. S hogy ezt a szörnyű káoszt is meg kell szüntetnie itt, helyben. Nem maradhat így az üres lakás. Amerre nézett, mindenütt vér volt, s véres ruha, meg kötszer.

Ivott még egy pohár vizet, igaz, a csapot alig bírta elzárni, de aztán csak sikerült ez is. Erőt gyűjtött. Azon töprengett: hogyan tüntesse el a falból kivett széf, vagyis a szelence helyét.

Kiment a kertbe hátra, a garázsba. Oly nagy sokkhatás érte, s oly mély ütés, hogy nem volt könnyű túltennie magát a törtéteken, s a külvilág számára úgy tennie, mintha itt most semmi különös nem történt volna. Mégis összeszedte magát. Behozott két kisebb tégladarabot, azokkal betömte a falbeli űrt, a hatalmas lyukat. Aztán keresett egy papírdobozt. Levágott a kemény papírból egy jókora darabot, amit utóbb ollóval méretre szabott. Ragasztót keresett, s talált. Így már minden rendben is volt. A széf helyének a nyomát eltüntette. Betömte, beragasztotta, s legvégül a falszínű tapétát is vissza illesztette. - Kész! De jaj, milyen áron! Megint erősödött a vérzés! Mégis folytatnia kellett a „nyomok eltüntetését”. Saját vérét kellett felmosnia, s a pirosló kötéseket, ruhadarabokat, törülközőket kellett bezsákolnia. S amikor tűrhetővé varázsolta a „tájkép csata után”- típusú borzalmak színhelyét, rohant a vonathoz, hóna alatt szorongatva a színarany szelencét, mely önmagában véve is hatalmas érték volt. Az óriás smaragd körül nem is szólva. Hát, még ami benne volt! Na, az ő számára az volt a lényeg, a sorsfordító bizonyítások sora! A mennyország meg a pokol együttesen. S ő csak ment, kisírt szemekkel, mindig előre. Úgy, ahogyan a „magyar övéi” tanították neki. Ami pedig a könnyeket illeti, nos, be kell vallani, bármennyire is fájt az egyre csak vérző sebe, ő bizony, nem emiatt zokogott. Csak és kizárólag azért, mert becsapottnak, megcsalatottnak, kifosztottnak érezte magát, az ellopott múltja miatt. Nem érdekelte őt most a kecsegtető jövő, a hercegnői cím, s a kártérítő óriási vagyon. Semmi sem érdekelte, mert ő egész egyszerűen csak a múltját akarta visszakapni. Konok, makacs, makrancos módon, foggal-körömmel, tűzzel-vassal ragaszkodva ahhoz, s nem engedve a negyvennyolcból.

- Igen! Csak azért is kötöm az ebet a karóhoz! - dacoskodott óriási lelkierővel, a smaragd szelencét meg annak a titkát szorosan szorítva magához Buda felé. Vagyis,... hazafelé...

V. FEJEZET

NEM MONDHATOM EL SENKINEK...

Istvántelek után Lina már mindig a leszálláshoz készülődött, a csomagjait rendezte. Most is. A feltépett seb, az emlékezés azonban sehogyan sem hagyta őt nyugodni. Mintha tegnap történt volna, oly pontosan pergett előtte a múltbeli történések képsora. Újra átélt mindent. A kétségbeesést, hogy most mi lesz? Szinte külső szemlélőként látta utólag önmagát, amikor kiment a váci ház tornácára, aztán le a kertbe, s ott lekuporodott egy díszköre, hogy megpróbálja kitalálni: ha élne, vajon a mama most mit mondana neki?

Behunyta a szemeit, felidézte az alakját, a kedves arcát, a mosolyát, és szinte már hallotta is a bölcs szavait.

- Linácska! Fel a fejjel! Nem szabad sírni! Ne szomorkodj, kincsem! Gyere, drágaságom! Az élet ilyen. De most nyugodj meg! Vegyél mély levegőt, kicsim, és mosolyogj! Mindenre van megoldás! Erre is. Ne csüggedj! Te gyönyörű vagy, és okos. Rettentően tehetséges. Hagyd abba a sírást! Az nem old meg semmit. Te győzni születted, kedves! Végy erőt magadon! Menj és oldd meg a problémát! Mindig, mindennel szembe kell nézni. Becsülettel, ahogyan tanítottam neked. Fog az menni, kincsem! Csak bátran fogj bele! Menj, kislányom, és szép nyugodtan lépj át az akadályokat! Siess, drágám! Megy az idő. És ezen a bolygón ez a legfőbb érték, a legnagyobb kincs. Úgyhogy ne késlekedj! - Igen! Csaknem szó szerint ezt mondaná a mama. S hogy a smaragd szelence legalján ott lapult évtizedek óta az ő keze írásával „a” levél, egy sárguló, egykor hófehér papírlapra gyöngy-betűkkel írva, azt Lina sok évvel ezelőtt, a vérző kezével is a titkos csomagját szorongatva itt, Istvánteleknel járva még nem tudta. Csak otthon, Budán volt szabad megnéznie tüzetesen az összes dokumentumot. Akkorra már elállt a sebek vérzése is.

Igen, az egy történelmi nap volt! - gondolta mélyet sóhajtva magában Lina. Mert... amit érzett, arra igazából nincsen szó. A pokol és a menny. Trauma? - Nem! Inkább a „késő”-érzet... A visszavonhatatlanság kényszerítő, bénító felismerése. Amikor a kályhától újra meg újra megpróbál eljutni az ajtóig, de... rögtön a kályhával kezdődnek a gondok. Szerette volna azzal nyugtatni magát, hogy ez csak egy rossz tréfa! De nem lehetett. Véresen komoly volt minden. - A hercegnő, akit orkán erejű szélviharként megcibált az élet. Aki a létező legnagyobb földrengést élte át, semmilyen skálán ki nem fejezhető erősséggel.

Igen, azok a percek, amikor... szinte pánikba esett, és csaknem összeesett a tények súlya alatt. Vegyes, kusza, kaotikus érzések tomboltak benne. - Álljak ki a nyilvánosság elé? Fogjam a papírjaimat és üzenjek „haza” a sajtón keresztül? Nem mondhatom el senkinek, elmondom hát mindenkinek! Mint a híres magyar versben! Vagy,... inkább elrejtőzni, bujkálni, hallgatni és elhallgatni jobb ilyenkor?

Karolina heteken keresztül két világ között lebegett. A régi már, az új még nem volt az övé. Mindenhová, és sehová sem tartozott. Mert ötven év... nagyon sok! Hol voltak „azok” eddig? És most?

Titokban felment az internetre, hogy megnézzze... az „övéit”. A vérszerintieket. Többször is... Aztán fotókat nyomtatott ki magának, és összehasonlított. Kereste, hogy kinek az arcát, szemét, haját örökölte. Valami... keserű düh fogta el őt. - Na, akkor volt két mama, két papa! Fizetek, főúr! Volt egy elrontott, ellopott életem! - Mint a dalban... - Igen, ezt kiabálta otthon a szobában! Mert... sehogyan sem bírt beletörődni abba, ami vele történt.

Volt három nap. A mélypont... Amikor föl-le járt, s ha egyáltalán megszólalt a négy fal között, akkor csak pár szót ismételt. Hogy: mea culpa. Persona non grata. Tabula rasa. -

Igen, talán a pánik a legjobb szó arra, amit érzett. S a megcsalatottság. Elhatározta, hogy nem fogja keresni „őket”. Soha! Mert erre nincs, nem lehet mentség! Ha bocsánatot kérnének, akkor sem. Hiába lesz itt mea culpa. Ha egyszer őt nem kíváncsú személynek nyilvánították. Ötven évre! - Ötven, vagy több évre lett ő persona non grata? - Na, akkor ebből elég! - gondolta, és elhatározta, hogy tabula rasat csinál. - De hogyan zárja le a múltat? Hogyan lehet most mindent tiszta lappal előlről kezdeni? Hogyan lehet figyelmen kívül hagyni az előzményeket, azt a bizonyos ötven esztendő?

A kínok kínját élte át. S közben rohant az idő, Lina pedig... bezárkózott az „elefántcsont-tornyába”. A kutyáin kívül mindenki számára megközelíthetetlen volt. A legsötétebb órákban fogta magát, és családfákat rajzolt. - Mármost mindkettőét. S azon tűnődött: ki az „igazi” anyja? Akinek a húsa és vére vagy? Avagy az, aki a lázadat mérte, s orvoshoz rohant veled, amikor beteg voltál, aki vigasztalt, biztatott, etetett, itatott, aki szeretett, simogatott, gyógyított, tanított, s felnevelt? Kinek köszönheted az életet? Melyikük jelenti „az” életet? Aki a papíron létezik, vagy aki ötven esztendőn át melletted volt? - Netán mindkettő?

Eszébe jutott Erich Kastner híres regénye. A két Lotti. De... itt biztosan nem ilyesmi történt! Itt senkit nem cseréltek össze senkivel. Vagy elrabolták, vagy ide ejtőernyőztették, ide száműzték őt. Esetleg... halottnak hitték. Netán... mégis véletlenül elcserélték volna őt?

A legnagyobb káoszt a mama levelének ama sorai okozták benne, amikor kiderült, hogy a rendszerváltás előtti Magyarország, s az ő első munkahelyének az első emberei tudták! Tudták, hogy ő kicsoda. És ugyanúgy tartották a titkot, mint az egyetlen tv-riporter, aki szintén megnesztele... Csoda, hogy a sok sokktól nem lett nihilista! Mert bizony, mint egy mókuserékben, úgy körözött naponta a gondolataival. Az apám. - Melyik is? Meg az anyám. Mind a kettő! Vagy egyik sem?

Karolina nem várt senkit, semmit. Elbújt a világ elől, amíg „rendezi” a sorait. Mélyponton volt. Egyik reggel, amint felébredt, leült a földre a kutyái elé, és mindegyiktől azt kérdezte: neked hány anyád, és hány apád van? Az egy több, mint a kettő! Érted, kutyám? - Hát, igen. S dúlt, fúlt, annyira, hogy az „anya, apa, család” szavak mintájára elkezdte megkérdőjelezni az összes szó jelentését. Már nem hitte el, hogy a kenyér tényleg kenyeret, a ház valóban házat jelent. Senkinek nem hitt! Többé soha! Utólag... biztos megint becsapnák őt! - gondolta. S hogy a vér szerinti hozzátartozóival szemben igazságtalan volt, azt ekkor még nem tudta. Ez volt az a periódusa az életének, amikor kétféle rossz történhetett vele. Ha megpróbált kikökönni az ön-bezártágából, ha kísérletet tett „kilépni, kiruccanni” az elefántcsonttornyából, s amikor ettől elzárkózott. Harmadik opció pedig nem létezett. S közben azon tűnődött: melyik az „igazi” szülő-pár? Akik mellette voltak, felnevelték őt, de már nem élnek? Vagy... akik papíron a szülei, azonban soha nem voltak mellette, amióta az eszébe jutja, így az ő számára idegenek, csak az újságokból meg a televízióból ismeri őket, viszont - külön-külön, de még mindketten élnek?

Hogy kire is volt dühös, Istent, a Sorsot, vagy a Gondviselőt szidta-e az effajta „lap-osztás”, lehetetlen „sakkparti” miatt, azt jobb már nem firtatni. De maga a pokol volt számára az a két hét. Napi húsz órában szenvedett, négyben aludt, ám még álmában is viaskodott. - Nem fogok megbocsátani! Soha! És nem fogadok el semmiféle jóvátételt, kártérítést, meg ilyesmiket! Szóba se állok velük, ha tényleg keresnek! Na, de miért keresnének - őt évtizednyi késéssel? Nevetséges! intézte el magában a dolgot. S erősen fogadkozott, hogy oda, „azokba” az országokba ő bizony, soha többé be nem teszi a lábát! Soha! És... ő dehogyis akar megismerkedni a még élő anyjával, meg az apjával! Ha eddig nem kellettem, hát, eztán se kelljek! Az érzés kölcsönös! - srófolta magában az indulatait még álmában is. Mert nem tudta még... S

elképzelte százszor, sőt ezerszer a percet, amelyben a „papíron-apját” finom eleganciával, Őfelségének szólítva úgy szégyeníti majd meg, ahogyan még senki. - Igen, az ötven évért, és a cserbenhagyásért! S kitervelte töviről hegyire, hogyan fog bosszúból lemondani mindenről! Ami az övé lenne, vagyis ami a mesés jóvátételi vagyont illeti, azt jótékony célra fogja felajánlani. Maradéktalanul! A szegények, s a kivert kutyák javára. Ha GBP-milliárdokról lenne szó, akkor is! Mert... milyen anya, milyen apa az ilyen?

Mint az egyszerű pórnép, két hétig Lina is úgy hitte: amit nem lát, az nincsen. - Hiba volt! Mert amint az ő „magyar anyja” megbetegedett, titokban már követte, s védte őt a gárda. Csak épp nem szóltak róla! Így aztán Lina nem tudott róluk. A királyi család meg arról nem értesült, hogy Lina odabent a négy fal között micsoda pokoli küzdelmet folytat „az anyjáért”! Erőn felül, éjjel-nappal, non-stop ápolta a megfáradt, magatehetetlen asszonyt. Kórházból ki és be, taxi, mentő, régi orvos, új orvos, etetés, itatás, gyógyszerek bekönyörgése, fürdetés, diétás menü, vérnyomás mérés, vércukorszint mérés, levegőzés... Mekkora lelki és fizikai erő kellett ahhoz, hogy az övét messze felülmúló nyolcvan kilós tehetetlen testet ő egyedül mozgassa! Főállású ápolóként, havi negyvenezer HUF-ért, azaz: a vésztartalékokból élsz, vagy ápolóként éhen halsz! S bár 24 órát dolgozol, ebből napi négyszer hatvan percet ismernek el munkaviszonyként. - Embertelenség! De ő ezt is, sőt mindent vállalt - a mamáért. Elképesztő küzdelmet folytatott, s végül... veszített. Viszont nyolcvan éves koráig a mama jól tartotta magát! Óriási adománya a sorsnak, hogy addig egészséges volt, s hogy azért a papa is megélt hetvenhét évet.

Budapest, Nyugati Pályaudvar! Mindjárt megérkezünk! - De puff, az utolsó pillanatban félreállítanak minket. Pedig ez már nem az „állatkerti” illegális megálló! Azt már elhagytuk. - Lám, amit nyersz a réven, elveszted a vámon! Nem lehet az ilyesmit megúszni. Biztosan megint InterCity járat jön! Lina ismerte már az effajta dolgokat. Szépen visszament a kocsiba és leült a helyére. Tíz perc késés is lehet ebből, sőt több is.

Hajnali fél ötkor kelt, korán indult. Fáradt mégsem volt. A kutyák miatt sietne, ha lehetne. De nem lehetett. A vonat a nyílt pályán vesztegel, s odakint pocsék az időjárás. Csapadékos, szeles, hideg napok jöttek éjszakai fagyokkal. Elővette a mobil telefonját, s gyorsan tájékozódott. Tehát, Budapestre citromsárga figyelmeztetést adtak ki. Kiadós havas eső várható. Négy Celsius fok van. A páratartalom pedig 97 százalék! S hozzá 24 km/órás szél fúj. A levegő minősége: kifogásolható. A Bakonyban hóvihar tombol, közel húsz centiméteres a hó. Reggelre harminc is lehet. A négy évszak című híres művéből a tavaszköszöntő La primavera hegedűverseny-tételt Antonio Vivaldi most biztosan újrakomponálná. Oly erősen támad a tél, hogy a Maestro az első, nyitánynak is beillő dinamikus, con brio, vagyis heves, tüzes rész kottáját legkevesebb crescendóra változtatná. Átütő ereje itt csak a hidegnek van. Áprilisi fagykárok jönnek. A Covid-tragédia mellé. Odalesz minden rügy, s virág! Budán a kertjében már virágzik a cseresznyefa! A hó alatt... S nyílna a tulipán, a gyöngyvirág is. A jég alatt. Itthon ez van. - És otthon? Ott bezzeg 12 Celsius fokos, kellemes, napos, meleg az idő. A páratartalom 39 százalék. És ugyanez várható a hétnapos előrejelzés szerint továbbra is!

Még mindig állt a vonat. Megnézte a friss Covid-híreket. Eszerint Magyarországon a mai napon a fertőzöttek száma: 728 078. Gyógyult: 431 124. Elhunyt: 23 980. Karanténban: 43 532. Beoltottak: 2 969 647. - És ugyanez otthon? Bár az összehasonlítás kissé nehézkes. Két és félszer nagyobb a másik haza, a tengeri ország területe, és hatszor többen élnek ott, mint Magyarországon. Nos, otthon a hatvan millióból 4,37 millió a fertőzött, és a halottak száma 127 ezer. Ami pedig a világ friss adatait illeti: 137 millió fertőzött, 77,8 millió gyógy-

gyult és 2,98 millió halott. - Borzalom! Kína! Te tetted ezt! - Megbocsáthatatlan! - rázta rosszállóan a fejét Lina. Igaza volt. Kína gyilkos vírusa tönkretette a kék bolygót.

2020 a Patkány éve volt a kínai horoszkóp szerint. A Fém Patkány éve 2020. január 25-én kezdődött, s 2021. február 11-ig tartott. A patkány a kínai horoszkópban az első a tizenkét jegy közül. Valaminek a kezdetét jelenti tehát. - S valóban! A vuhani tragédia nyitánya volt ez az esztendő. Melyről a kínai horoszkóp megjegyezte: bosszúsan fogjuk látni a világot, s az egészségünk ingadozó lehet. - Ó, igen! Már aki egyáltalán túléli a Covid-19 mutánsait! Úgyhogy nagy kérdés, vajon 2032-ben, amikor ismét eljön a Patkány éve, mi lesz a világgal, az emberekkel, s a Covid-karanténos örülettel?

Ami pedig az idej, 2021-es esztendőt illeti, arról azt olvasta, hogy ez a Szaturnusz éve. Küzdelmes lesz. A Szaturnusz a karma, a sorsszerű fordulatok, a törvény, a rend bolygója. A Szaturnusz éve próbára tesz minket a sorsszerű fordulatokkal. A Szaturnusz megtestesíti az élet minden gondját, baját, de a megerősödést, a dicsőséget, a ragyogást is. Szóval válság, krízis, változás, fejlődés, a gondokkal való szembenézés következik. A Szaturnusz a szigor, s az igazságosság jelképe. Fontos lesz az önismeret, a tisztánlátás, valamint a tanulságok levonása, hogy ne kövessük el újra ugyanazokat a hibákat. A Szaturnusz éve nehéz lesz, komoly tanulságokban részesít minket. De, ha legyőzzük az akadályokat, akkor tartós előrelépés várható. Vagyis szedjük össze magunkat, és bizakodjunk! Abban, hogy a megpróbáltatások mellett gyarapszunk is majd! Hiszen a Szaturnusz a hatodik bolygó a Naptól számítva. Ez szerencsés szám! Ugye? S ez a bolygó szabad szemmel is látható a Földről! Reméljük, a híres gyűrtűi is szerencsét hoznak majd nekünk. Hiszen Szaturnusz a vetés, az aratás istene a mitológiában. Ez jól kell, hogy jelentsen! - bizakodott Lina.

A vonat még mindig állt, pár száz méterre a Nyugati Pályaudvartól. HRH kissé bosszúsan dobolt az ujjával, aztán... megint rátörtek az emlékek. „Azon” a napon, amikor a smaragd szelencét szorongatva várt ugyanígy! S a teljes kétségbeesés perceiben már mindennel próbálkozott, hogy megkeresse, megtalálja, újra felépítse, azonosítsa, definiálja önmagát. Elkezdte a csillagjegyek alapján is összehasonlítani a régi, s az állítólagos új énjét. Pontosabban: a Mérleg, s a Bika csillagjegyeket vetette össze, hogy ellenőrizze: valóban illik-e rá az új születési dátuma szerinti jellemzés.

Lina jól érezte magát a bőrében Mérleg jegyűként is, noha tagadhatatlan, hogy bizonyos megállapítások kifejezetten nem illettek rá. A „hiba” azonban - élete első ötven esztendejében, nem volt kirívóan feltűnő a számára. Hiszen mit is írtak? Hogy a Mérleg egyensúlyra törekvő, diplomatisztikus egyéniség. Legfontosabb számára az emberi kapcsolat. Amúgy kedves, barátságos, derűs. Pozitív kisugárzása van. Kiváló kapcsolatletteremtő. Nyílt, tiszta tekintettel közelít másokhoz. Népszerű, mert erős empatisztikus képessége van. Kellemes ember, előzékeny. Ideális partner és munkatárs. Jó a humora. Jó a kedve. Ösztönösen irtózik mindentől, ami durva, hangos és közönséges. A tökéletes harmóniát keresi. Igyekszik kibékíteni a vitás feleket. Objektív. A dolgok mindkét oldalát nézi. Toleráns és tapintatos. Fontos számára a társ, a partner, a nyilvánosság, s a nyilvános szereplés. Jó ízlése van. Szereti szép dolgokkal körülvenni magát. Kiegyensúlyozottság, szépség, harmónia! - Nincs még egy csillagjegy, amelynek számára mindez ennyire fontos. Az ideális kapcsolatot keresi. A szerelemben könnyen és szívesen hódít. Fejlett a szépérzéke. Remekül táncol és fest. Nem követi ész nélkül a divatot, fontosabb számára, hogy mi áll jól neki. Az emberek vonzódnak hozzá, mert barátságos a modora, vonzó a megjelenése, a viselkedése. Megnyerő, kedves, szellemes. Nagyon fontos neki, hogy milyennek látja őt a világ. Fő tulajdonságai: báj, elegancia, választékosság. Egyenrangú kapcsolatra van szüksége. Nem szereti, ha hatalmaskodnak felette. Nagyon hűséges. Nem szeret szakítani, válni. Intelligens, bölcs, óvatos. Jó vezető. Nem jön ki a sodrából

apróságok miatt. Megfontoltan dönt. Romantikus, vonzó személyiség. Az erőszakot megveti, gyűlöli, nem tűri. Kerüli a veszekedést. Kiváló a taktikai, s a diplomáciai érzéke. Nem ragaszkodik görcsösen a véleményéhez. Jelmondata: megmerek és kiegyenlítek! Évszaka: az őszeleje. Eleme: a levegő. Uralkodó bolygója: a Vénusz. Kulcsszava: harmónia, egyensúly. Színe: a halványzöld. Virága: rózsza, liliom, orchidea. Ásványai: réz, jade, nemes topáz, gyémánt. Szerencsenapja: a péntek. Szerencseszáma: 6. Stílusa: elegáns. Híres mérlegek: Balassi Bálint, Liszt Ferenc, Deák Ferenc, Giuseppe Verdi, John Lennon, Oscar Wilde, Nietzsche, Eisenhower. - Igen! Ez mind rendben! Így igaz, stimmel! Csakhogy a Mérleg-jegy leírásából sok minden nem igaz őrá. Nem engedékeny! Esetleg a fiával meg a kutyáival. Mással nem. Kerüli a konfrontációt? - Dehogy! A tisztázásnak, a becsületes, egyenes megoldásnak ez az alapja. Szeret kibúvót keresni, ha valamihez nem fűlik a foga? - Hazugság! Ő nem ilyen! Mindent elkövet, hogy nyugalmat teremtsen magának? - Nem! Értéket, s nem nyugalmat teremt. Végképp téves megállapítás, nem illik rá, hogy a középút embere. S hogy a jelentéktelen apróságok kibillenthetik a lelki egyensúlyából. Nem igaz, hogy ő a kényes természetű dolgokat szereti elodázní, hátha megoldódnak maguktól. Súlyos tévedés az is, hogy ő az igazságtalanságokat inkább elviseli, csak ne kelljen harcolnia. - Dehogy! Ő állandóan harcol! Nem igaz, hogy nem a tettek embere, hanem a kivárásé. Nem stimmel, hogy minden helyzetben a béke apostola. Ha kell, nagyon is a harcra buzdítana! És jaj, ekkora baklövés! Hogy ő a kötöttségeket, fegyelmet, kényelmetlenséget nem bírja, hevesen tiltakozik ellene. S hogy az érzelmek irányítják őt, s a tetteit. Meg hogy hullámzó a kedélyállapota. Hogy könnyű őt befolyásolni. Hogy az akadály előtt megtorpan, s feladja a harcot. Hogy az összetűzés őt elkese-ríti és felbőszíti. Hogy sokszor nem meri felvállalni a saját érdekeit. És fél a mellőzéstől. Emiatt mindig központi szerepre vágyik. S hogy sűrűn túl sokat ad a formára, a külsőségekre. S hogy szeret ismerkedni, flörtölni. Igazi társasági ember, aki nem tud élni mások elismerése nélkül. S nem tud élni kapcsolatok nélkül. S hogy a szerelemben őt kényeztetni kell, s hogy sűrűn a szerelemben szerelmes. - Hm! Ebben azért lehet valami! De a többi nem igaz! Az sem, hogy ő nem otthon ülő típus. Imád otthon lenni! Na, a legdurvább tévedés az, hogy olykor döntésképtelen, s így párhuzamos kapcsolatokba is belemegy. Nem igaz, hogy az ő kulcsmondata: egyedül nem megy!

A Bika csillagjegy valóban sokkal inkább tükrözi az egyéniségét. Arról nem is szólva, hogy a Mérleg az ősze, az elmúlás szülötte. Míg a Bika az arany május, a születés, a tündöklés csillagjegye. - Szóval, a Bika uralkodó bolygója szintén a Vénusz. Emiatt a személyisége elbűvölő, érzélem-orientált. Keresi a békét, a szépséget, a harmóniát. Nyugalom, megfontoltság, állhatatosság, kitartás jellemzi. Fontos számára a stabilitás, a biztonság. Különösen fontos az anyagi biztonság. Aki kedves neki, az soha nem szenvedhet hiányt semmiben. A családszeretet, a törődő gondoskodás szintén tipikus tulajdonsága. Stabilitást, biztonságot keres érzelmi, anyagi, pénzügyi kérdésekben is. Megbízható, türelmes, kitartó. Szeret mindent az elejétől a végéig módszeresen megvizsgálni, elemezni. Szereti az élet örömeit. Nyugodt. Nehéz kihozni a sodrából. Ragaszkodó és hűséges. Vonzza őt minden, ami szép. A művészetek, a zene, a festés. Megfontolt. Soha nem kapkod. A siettetés zavarja, dühíti. Saját dinamikája szerint szeret élni. Hagyni kell őt! Ha kihívással kerül szembe, kiválóan, sőt mindenkinél jobban teljesít. Gyakorlatias. Magasra teszi a mércét. Hajlamos dacra, makacsságra. Ragaszkodik az elképzeléseihez. Szinte befolyásolhatatlan. Kerüli a kockázatot, főleg a pénzügyit. Minden kiadást átgondol. Felesleges dolgokra nem költ. Nagylelkű, örömmel ad. Realista és kreatív. Művészi vénával van megáldva. Mélyen emberi megnyilvánulásai vannak. Erőszakkal nem szabad közelíteni hozzá. A durvaságot nem tűri. Finom irónia jellemzi. Rendkívül kellemes, szórakoztató társ. Mellette nem lehet unatkozni. Szeret jókat enni, a táplálkozás gyönyörét élvezni. Szilárd jellem, hagyomány- és törvény-tisztelő. Takarékoskodó, érzékeny, de nem sértődékeny. Önfejlő, de a legjobb értelemben. Nem hátrál meg a nehézségek elől. Bátran

harcol. Gyűlöli az el nem végzett, vagy elhibázott munkát. Tudatában van a saját értékeinek, de nem becsüli túl magát. Szerény, és szeretetre méltó. Segítőképző, és rendkívül mély érzésű. Kiváló empátiás képessége is van. Nagyon tárgyilagos. Úgy tud tanácsot adni, ahogyan csak kevesen. Érdekes meghallgatni őt, és követni a példáját. Sugárzik belőle a harmónia, a nyugalom. Megbízható társ, és jó szerető. A házasságot élte szülő köteleknek tartja. Hűséges és odaadó. Indulatai lassan lobbannak fel, de akkor mindent elsőprő tűzvészhez hasonlóan. Uralomra való törekvése van, de közben gyengéd. Extravaganciája része a személyiségének. Biztonságra és bizalomra épülő szerelmet keres. Jó vezető. Jólelkű. Szereti a pontos munkát, ragaszkodik a szabályokhoz. Partnerétől maximális őszinteséget, egyenességet vár. Jó szervező. Nehezen válik. A Bika a föld elemhez tartozik. Állhatatosabb minden más állatövi jegynél. Született tehetsége van az anyagi problémák megoldásához. Megtartás és elengedés egyensúlyára törekszik. Fontos számára, hogy megtalálja a helyét a világban, s hogy ebből erőt merítsen, és saját értékrendet teremtsen. Jelmondata: a járt utat a járatanért el ne hagyj! Évszaka: a tavasz közepe. Kulcsmondata: hiszem, ha látom! Színei: meleg barna, zöld, narancs. Virága: rózsza, orgona, ibolya. Kövei: smaragd, zafír, gyémánt. Stratégiája: előbb nyugalmat színlelve ellenállni, utána elsőprő erővel kitörni. Szerencsenapja: a péntek. Szerencseszáma: 6. Stílusa: finom. Híres Bikák: Shakespeare, Platón, Balzac, Mária Terézia, II. János Pál. - Igen! Minden így igaz! Alig pár apróság szorul csak korrekcióra. Az, hogy ő nem nehezen, hanem könnyen és gyorsan tud alkalmazkodni az új helyzetekhez, helyszínekhez, a változásokhoz. Gyors reagálása. És szó sincs arról, hogy ő rugalmatlan, s hogy ellenáll a változásokkal szemben - még akkor is, ha azok jó célt szolgálnak. Nem, ez nem igaz! Ő nem ilyen! Tévedés az is, hogy a szerelemben, a párkapcsolatban, az életében a szexualitás kiemelkedő szerepet játszik. Az ellenben megfelel a valóságnak, hogy csakis mély érzelmi alapon lehetséges. Összegezve: az élet örömeinek az élvezete, az evés, ivás, alvás, szex, kényelem, jóval kisebb szerepet játszik az életében, mint az általános jellemzésben. Ő inkább az elvek embere, aki az alkotást, a kreativitást, a belső értékeket élvezi.

A smaragd! - kiáltott fel, amikor a régi és az új énjét igyekezett megfeleltetni a csillagjegyek szerinti jellemzéseknek. Való igaz, hogy ezerszer inkább illett rá a Bika-jellemzés, mint a Mérlegé. És ott volt a smaragd! Az arany szelencét okkal díszítették a Bika csillagjegy zöld színű smaragd kövével. Azonnal utánaolvasott, s az értékét is próbálta felbecsülni. Kiderítette, hogy a smaragd a berill ásvány egyik formája. Gyönyörű mélyzöld színét a benne levő króm-tól kapja. Káprázatos, csillogó drágakő, melynek kémiai neve: berillium-alumínium-szilikát. Megjelenése: hatszöges, oszlopos. Elnevezése ókori eredetű. A görögök a zöld drágakövet smaragdosznak nevezték el. Amerika felfedezéséig elképesztő ritkaságnak számított ez az üveges fényű, törését tekintve kagylós csoda. Európában a Salzburg melletti Habach-völgyben bányásszák. A világ legértékesebb, legszebb smaragdját Gachalának hívják, s Kolumbiából származik. De Linánának az övé volt a világon a legeslegszebb! Akkor is, ha a huszonegy karátos arany ládikóban a szívét, s az addigi életét összetörő iratokat talált. - Hogyan tovább? Merre van most jó felé? Quo vadis? - Merre még? S egyáltalán, mi lesz most vele? - kérdezte magától. Ám a belső válság oly mély, s annyira hirtelen volt, hogy a válaszok késtek. Igaz, nem sokáig.

VI. FEJEZET

NAVIGARE NECESSE EST!

Az esztergomi járat még mindig a Nyugati Pályaudvar lába előtt hevert, s vesztegelt. Senki sem tudta, hogy miért. Legalábbis az utasok közül. Lina kínzó, kusza emlékképei így szélsébesen tovább szárnyaltak. Vissza a múltba, ami máig kísért.

Pokoli két hét volt az! Kétségek gyötörték, s elveszve érezte magát a Bermuda-háromszögben, amely nem mellékesen brit tengerészeti terület. „Az ördög háromszöge!” - Így hívják a pilóták, s a tengerészek az Atlanti-óceánon rejtélyesen eltűnt hajók, repülőgépek miatt a térképeken a Bermuda szigete, Puerto Rico, s a Miami közötti titokzatos világot, amelyet a paranormális és természetfeletti jelenségek, s az Ufók háromszögeként emlegetnek. Persze, Lina nem tűnt el, nem veszett el. „Csak” a múltja, az egész addigi élete lett oda. Csoda-e, hogy így is a Bermuda-háromszöget emlegette? Na, és a „fekete lyukat”. Dühében, haragjában, pánikszerű kétségbeesésében ez volt a kedvenc hasonlata a saját esetéhez mérten. Olvasta ugyanis, hogy egy Nap méretű csillagot szippantott be az AT2019qiz-nek nevezett, s fényfelvillanással diagnosztizált fekete lyuk! Szóval,... nincs kegyelem! Mint a fekete lyuk, úgy nyelik el most őt is! Csak ezúttal a Birminghami Egyetem csillagvizsgálója nem fogja a tragédia gyors lefolyását figyelemmel kísérni.

Máskor meg Dante Alighieri Isteni Színjátékában, a Divina Commediában érezte magát. Okkal, hiszen jól ismerte a mélyen vallásos mű száz énekét, s annak mind a 14 233 sorát. Olaszul és magyarul is. Csak angolul volt „tilos” tudnia. Ezért otthon önerőből, egyedül tanulta meg a nyelvet. Aztán felnőtt korában „legalizálni” kellett a tudását. Beiratkozott egy intenzív nyelvtanfolyamra, és kellemesen szórakozott. De Dante nyelvével, az olasszal, nem volt ilyen gond.

Saját sorsával állította párhuzamba a költő grandiózus művét, amelyben a szerző a látomása középpontjába önmagát és a saját életét helyezte. Az egyén és az emberiség sorsát egyszerre vizsgálva ölelte fel, amikor alvilági és égi utazást tett 1300 nagycsüörtök éjjelén. Megjárta a purgatórium tisztító útját, hogy felemelkedhessen a paradicsomba. Ám legalább ennyire fontos, hogy Dante, - ahogyan legbelső énjében Lina is, - ítéletet mondott mindenről, s mindenkiről. A hozzátartozókról, a barátokról, a hazájáról, de még a történelem, s a mitológia személyiségeiről is. S bizony, az „elveszett hercegnő” ítélezése sem volt éppen hízelgő senkire nézve sem.

Karolina nem csupán nem örült az „új” életének, hanem egyenesen foggal-körömmel, minden erejével, elképesztő elszántsággal küzdött ellene. Pedig tudta, hogy előbb-utóbb döntenie kell. Navigare necesse est! - Hajózni, haladni márpedig muszáj! Múlnak a percek, az órák, a napok, s ő a négy fal közt valósággal fetreng a gyökértelenségétől. Mit kezdjen most ő azzal, ami ötven év múltán pottyan a lába elé, avagy az ölébe? Két antagonisztikusan ellentétes, kibékíthetetlen világ fölött lebegett, a senki földjén. Mintha egy „vám-szabad területen” dekkolna ideiglenesen. Na, de előbb-utóbb vagy ő lép, vagy viszik őt! A végtelenségig ez így nem maradhat! - merengett, tűnődött, s ilyenkor percekig egy nyugodt, pórias, köznapi s köznapi, egyszerű, szürke, átlagos életről ábrándozott. Mindössze önmagát, s a múltját óhajtotta görcsösen, bármely áron visszanyerni.

Olykor azon tűnődött: vajon mit gondolnak órála - „azok”? Légvonalban 1449 kilométerre, de valójában több millió fényévnyi távolságra tőle? Biztosan azt hiszik róla, hogy barbár, műveletlen, neveletlen senki, mert a vasfüggöny mögött tengődött eddig pórnépi sorban, egyszerű polgári életet élve. Talán bizony találgatják, hogy tud-e késsel-villával enni, egyáltalán

beszél-e angolul, lehet-e vele kommunikálni, s vajon nem kannibál-e? Nem az egykori koronagyarmatok bennszülöttjeinek a szintjén van-e az „elveszett hercegnő”? Nem fog-e úgy járni, ha eljön az elkerülhetetlen „bemutakozás”, mint Paul Hogan - Mick Dundee szerepében, - a híres „Krokodil Dundee” című filmben? Habár ő nem az ausztrál őserdőkől „ejtőernyőzött” New Yorkba, de mégis! Aztán... eszébe jutott kedvenc filmje Eddie Murphy főszereplésével. Az „Amerikába jöttem” című romantikus vígjáték. Okkal, hiszen papíron ő is átkozottul gazdag volt már ekkor. Papíron... S végül is, körülötte meg vele mindenki úgy tett, mintha... ő nem önmaga lenne. Mintha „itt a piros, hol a piros?”-játékot játszottak volna vele. S a bűvészmutatvány - a volt, nincs - végén ő ott állna megalázva, megszégyenülve, kifosztva, becsapva... Hogy na, akkor gyerünk, kezdjünk egy másik életet! Megy a „tisztá lap”! Poste restante! Mehetsz érte! Hát persze, hogy vörösre sírta a szemeit. Mint a népszerű magyar dalban: „Ott fogsz majd sírni, ahol senki sem lát!” S valóban... Igaz, soha nem hitte volna, hogy hercegnői titulus, királyi származás bizonyított tényének igazolása - kitörő öröm, mámoros szárnyalás, fergeteges ünneplés, a sors kegye, Isten ajándéka, mérhetetlen mértékű megtiszteltetés, felemelő felemelkedés-érzet helyett kint, s könnyeket zúdít majd rá. Ha épp nem zokogott, s nem a descartes-i „cogito ergo sum”-alaptétel jegyében gondolkozott, s egyre csak a fejét törte, és feldolgozni próbálta a történeteket, - akkor a kutyái önfeledt kergetőzését, sugárzó szeretetét, s a kettejük boldog-harcos viszonyát bámulta csodálattal. Ezzel vigasztalódott. A „Királylány a feleségem” című film sűrű megtekintései közben. - Igen, ebbe az 1952-es francia-olasz kalandfilmbe menekült a bánatával. Itt sem stimmel semmi sem. Még a film magyar címe sem. Eredetileg az „Fanfan la Tulipe”, vagyis Tulipános Fanfan volt, Gérard Philipe és a világ legszebb asszonya, Gina Lollobrigida főszereplésével.

Hogy mit is keresett ő éjjel-nappal, sírva, padlót fogva? - Önmagát! S egy hidat a két nagyon különböző világ, a két szöges ellentétben álló élet, a múltja, a kusza jelene, meg a jövője között. De hol az a híd? Ki mondja meg neki, hogy merre menjen, mit csináljon, porrá zúzva a semmiből most gyorsan-gyorsan hogyan építse ő fel magát - egyedül, amíg érte jönnek? Hiszen a vizsgái előtt álló egyetemista fiát, az egyetlen támaszát, aki vele együtt többé szintén nem ugyanaz eddigi önmagával, csak ő legalább ezt még nem tudja, - semmiképp nem zavarhatta a gondoljaival. S ugyanez vonatkozott a „magyar rokonokra” is.

Múltak az órák, a napok, a percek, s ő csak nem haladt előre egy tapodtat sem. Mint a mondabeli Déva vára, úgy járt ő is. Amit nappal tán felépített, azt lerombolta az éjszaka. S kezdődött előről minden. Két héten át egyetlen egyszer sem jutott ötről a hatra.

Egyik nap eszébe jutott egykori kedves kollégájának a mondása. Ha baj van, akkor ő képzeletben mindig felül egy hőlégballonra, s ezeröttszáz méter magasból „lenéz” a földi önmagára, meg a lentől hatalmasnak, megoldhatatlannak tűnő problémájára. S ilyenkor mindig rájött, mekkora csacsiság keseregni, őrlődni, szomorkodni, dühöngeni, pánikolni, szorongani, kétségbe esni! Fönről nézve minden apróság! Damoklész kardja eltűnik a fejed felől, s rájössz, hogyan kell a gordiuszi csomót megtalálnod, s átvágnod. - Igen, Lina megpróbálta ezt is. Így jött rá arra, hogy a kívülálló, az idegen nem is értheti az ő lelki viaskodását, mélyrepülését, végtelen bánatát. Mert ahhoz ismerni kellene a „magyar mama” első, eredeti, hozzá írott levelét, s azt az információt is, hogy a még élő, de őt csecsemő korában halottnak hitt vér szerinti olasz édesanyja többször is azt mondta: ha megtudná, hogy a kislánya mégis él, és évtizedeken át egyedül, tőle távol, valahol idegenben, az Isten háta mögött, ráadásul orosz, pardon, szovjet megszállási övezetben, a kommunista ideológia szögesdrótos világában tengődött, s cseperedett fel, nyilván éhezve, nélkülözve, sárban, porban, s ő nem lehetett mellette, nem ápolhatta, amikor beteg volt, nem vigasztalhatta, ha szomorú lett, vagyis..., ha előállna az a képtelen, valószerűtlen helyzet, hogy az a gyönyörű csöppség, ki után csak a kis ruháit, a

pólyát, s a cipőcskét kapta vissza, s egy írást, hogy váratlanul meghalt, valójában mégis él, - akkor... ő nyomban megölné magát. Mert egy anya ezt nem élheti túl! Bele kell pusztulnia a fájdalmába, s a szégyenébe! Akkor is, ha vétlen, hiszen becsapták.

Karolina pontosan tudta, mit jelent ez. Édesanyja elmúlt kilencven éves! 1927-ben született. Ha önző, ha felkeresi, ha odamegy hozzá és közli: itt vagyok! It's me! Én vagyok! A királyi papától, aki született anno... S nem haltam meg, mama! És ne tessék aggódni, jól vagyok, jól bántak velem, csak semmi pánik! Nyugalom! Minden rendben van! Itt vagyok, előkerültem. Igaz, ötven évig nem tudtam, hogy... De most eljöttem. Bemutatkozni az édesanyámnak. És mesélni az életemről. Biztosan kíváncsi erre az ötven évre! Ugye, mama? Csak... honnan is kezdjem? Én nem haragszom, de majdnem megszakad a szívem. Vigasztal a tudat, hogy a mama él! S én is élek! S akinek a halálhírért keltik-költik, az nagyon hosszú életű lesz!

S... képzeletben ilyenkor mindig a mama vállára hajtotta a fejét, s kereste a helyet, hová is rakhatná le a több kilónyi virágot, amit hozott, s a hátizsákjában rengeteg fotó is lesz! A mama - utólag - minden fontos dolgot láthat, mindenről értesülhet! - Ám ilyenkor az összes álmodozása, tervezése, ábrándozása rendre kudarcba fulladt. Hát, milyen gyerek az, aki oda-tolakszik az édesanyjához - ötven év után - bemutatkozni, hogy kockára tegye a szerencsétlen, megtévesztett, becsapott idős asszony életét? Öröm lenne az örömben, de még mennyi! Tehát, ha ő becsületes, önzetlen, akkor a mamát nem szabad zavarnia! A régi sebeit tilos feltépkedni, és az életét egy kései hírrel kockára tenni. Nem, ezt nem szabad megtenni! Vagyis, akkor... van egy halott magyar anyja, és van egy tetszhalott, tőle távol megtévesztve élő másik anyja, akivel nem szabad kapcsolatba lépnie. - Örület! Tessék mondani, hogyan lehet, és kell ezt a traumát neki túlélnie? Segítség! Valaki segítsen! - kiáltotta. Nem, nem csupán halkan, önmagában belül, hanem órákon át a lakásában föl-le járva hangosan is. Üvöltve!

Lina lázadt... Micsoda élet, milyen világ ez? Egyikhez a temetőbe mehetek. A másik él, de őt sem láthatom. Nem tud rólam, nem ismer engem. - Ilyen nincs! Scandal! S a háborgó, izzó, forrongó, kínlódó lelkének mély sebeire sehonnan sem érkezett gyógyír, se vigasz. Lina... iszonyúan szenvedett.

A Pokol, a könny, a totális megsemmisülés tizennégy tragikus napja volt ez. Mint aki a ringben kiütést kapott, úgy fogta a padlót, s a felemelkedéshez senki, semmi nem segített. Mert minél többet gondolkozott a törtéteken, minden annál rosszabb lett. Minél több részletet ismert meg a fatális tragédiából, annál mélyebbre zuhant lélekben és valósággal... már temetkezett. Élő halottként járt-kelt, s kiutat ebből a helyzetből nem látott. Kulturált helyen ilyenkor talán pszichiáter segítségét lehet, s kell kérni. De az ő esetében ez lehetetlen volt. Top Secret! Szigorúan titkos, amiről itt szó van. S ilyen helyre amúgy is a kézműtétje után, az ujjidegek sérülése miatt ment csak el. Klasszikus pszichiátria Magyarországon alighanem nincs is. A szocialista kormányzás idején felszámolták az egészségügyi ellátás eme szegmensét. Ha nem így volna, akkor az elmebeteg budai gyűlölködő, gyilkos indulatú szomszédait már mind a Lipótmezei Intézetbe, vagy valamelyik börtönbe zárták volna.

Idővel eljött a nap, amelyen elővett egy tiszta lapot, a felénél húzott egy vonalat, s megpróbálta írásba foglalva rendezni a gondolatait. Elvégre: verba volant, scripta manent. A szó elszáll, az írás megmarad. - Hátha ez segíti majd őt a döntésében! Nehogy korán, idő előtt jelentse ki, hogy a kocka el van vetve. Amikor ő erre még nincs felkészülve. Nehogy többé vissza nem vonható lépést tegyen, mint Julius Caesar, amikor a szenátus engedelnye nélkül a csapataival átlépte a római határfolyót, a Rubicont.

Lina olyan volt, mint egy... magányos japán harcos. Egy gazdátlan, sehová, senkihez sem tartozó ronin. Vagy inkább Miss Rambo? - Ki tudja már. Csak az biztos, hogy a fehér lap összes rubrikáját kitöltve sem jutott előbbre. Hiszen a két ország más-más történelmi, társa-

dalmi gyökereket, politikai ideológiákat, más ellenség-képeket lebegtetett maga előtt. A „my house is my castle”, vagyis, az én házam az én váram-alapelv például Magyarországon tökéletesen idegen. Budán legalábbis, biztosan. De sajnos Pesten, a Parlament épülete előtt is, ahol ország-világ szeme láttára garázdálkodhattak az ellenzéki randalírozók. Köpködhatték, gyalázhatták a kivezényelt rendőröket, akik ezt szemrebbenés nélkül tűrték. Ahogyan azt is, hogy a csöcselék Istent káromolja, miközben a Parlament falait rongálja. Légvonalban ezernégyszáznegyvenkilenc kilométerrel arrébb, a másik országban, ilyesmi biztosan nem fordulhat elő. Ott, ha az indokolt, s kell, a rendőrök szabadon használhatják a rendfenntartást jogszerűen szolgáló eszközeiket. Arrafelé nem fordul az elő, hogy az intézkedő rendőr inkább meghal, mint hogy a szolgálati fegyverét használja, mert abból csak baj lesz. Vagyis..., a rend, s a jogállamiság tekintetében hatalmas a különbség. Az egyik helyen az áldozatot, a másik országban a bűnözőt védi a jogrend. Ráadásul a különbségek tárháza csaknem végtelen. Az egyik hivatalos atomhatalom. Szabályosan, deklaráltan birtokol nukleáris fegyvereket. Ami Magyarországról nem mondható el. Katonai, harcászati potenciál tekintetében tehát ég és föld a különbség. Ahogyan az országok területét, s a népességét tekintve is. A királyság két és félszer nagyobb területén hatszor annyi ember él. S bár tengeri hatalom, vannak tengeren túli területei is, amelyek ugyan nem részei az országnak, de a királyság szuverenitása alá tartoznak. S vannak koronafüggőségei is. Ami nem azonos a tengeren túli terület jogi besorolásával. Egyebekben is óriási a különbség a két ország között. Más a pénznem. Más az éghajlat, az élet, mások a szokások, a hagyományok, másak az emberek, de még az időjárás is. Ott sűrűn esik az eső. Magyarországról érkezve ezt nem lehet oly egyszerű megszokni. A többit, a sok jót ellenben annál inkább! Ja, és persze, ott a greenwichi középidőt (GMT) használják. Így Magyarországhoz képest egy óra az időeltolódás, mert itt a képlet: GMT+1.

Ott a 999 az ingyenes vészhívó. Itt a 112-es. Ott, ha alapos okkal hívod őket, nem büntetnek meg. Itt igen. Ott gallonban számolva tankolják a benzint, s a dízel olajat. A közúti táblák mérföldben számolnak. A Pubban a sört, s a szupermarketben a tejet pintben mérik. A húst, a zöldséget kiló helyett gyakran fontban számolják. Hosszmértékként a yardot használják. S aki nem tudja, hogy ez egyenlő három lábbal, azaz: 914 milliméterrel, az megnézheti magát! Szóval, ott minden más. Az a királyi testőrök, a bentlakásos iskolák, a futball, a golf, a lóverseny, a lovagok meg a lordok, s a fanyar humor hazája. Az emberek sokkal távolságtartóbbak, gyorsan pereg a nyelvük, s a két fő témájuk az időjárás, meg a királyi család. Magyar szemmel hidegnek, merevnek, higgadtnak, érzelmektől mentesnek tűnhetnek. A viselkedésük, a szokásaik mind hagyomány-centrikusak. A társadalmi osztálykülönbségeket bevallják, nem tagadják. Ott a megszólítás, a köszönés, a rang, az udvariasság rendkívül fontos. Még a levélírás szabályai, formái is egészen mások. Konzervatívak! - mondják rájuk, nem csupán politikai értelemben. S ők a disznó helyett a marhát, a borjút, a bárányt, s a halakat részesítik előnyben a csirke, a kacsá mellett. S lám, még a kanalat meg a villát is máshogyan használják, mint itt, Közép-Európában a magyarok. S a szalvétát nyakba kötik, nem öلبe helyezik. A sötét meg az egyéb fűszereket pedig nem egyből az ételre, hanem először csak a tányér szélére helyezik.

Pocsék, rossz hírű az ottani konyha, a magyarral szemben. - Igazságtalanul! Téves a beefsteak hazájaként emlegetni, mert ennél jóval gazdagabb a szigetország konyhája. Igaz, a töltött káposztát, a Gundel palacsintát, a tyúklevest, a gulyáslevest, a lángost, a túrós csuszát, az erdélyi borsos tokányt, a vasi pecsenyét, a gánicát, a halászlévet, a kocsonyát, a Kossuth-kiflit, a lacipecsenyét, a lecsót, a pacalpörköltet, a rigójancsit, az Esterházy rostélyost, a sztrapacsát, a tordai pecsenyét s a vargabélest ott nem ismerik. Sőt, a tejfölös paprikás csirkét galuskával, s a Rákóczi-túrót sem.

Minden más. Ott a Parlament alsóházában eleve 650 képviselő dolgozik, s akkor még a felsőházzal, a Lordok Házával szó sem esett! De nem is ez a lényeg. Inkább az, hogy az ő ellopott,

elveszett életének rögtön a startjánál kapott gellert minden. Ő a Süss fel, napot, a Gólya, gólya gilicét, a Boci, boci tarkát, a Cirmos cicát, a Csiribirit meg a Száncsengőt tanulta csöpp korában. Nem a Teddy Bear, Teddy Beart, az I'm a Little Penguin, a Big Bugs, Small Bugst, a Run, Zebra, Runt, vagy a Five Little Flowerst. Nem a pókos, nem a levendulás dalon nevelkedett. Már itt minden félresiklott. Kétséges, hogy egyáltalán lehet-e ennyire megkésve „átstartolni”?

Karolina kétségek között vergődve tűnődött azon is, vajon hogyan kell majd viselkednie, amikor itthonról oda utazik bemutatkozni? Azonos származás, azonos vér esetén melyek a belső királyi családi szabályok? Polgári köznépi-pórnépi létből hazaérve ezt ő honnan is tudhatná? Főleg a nagymamával lesz nehéz dolga. Vajon elég-e csupán meghajolnia előtte? És... mi lesz a közép-európai bemutatkozás-ceremónia kézfogás fejezetével? S mit vigyen ajándékba? Uram Isten! Hány embernek is? Mert... népes ám a királyi család! Mindenkinek saját készítésű festményeket vigyen bekeretezve? Vagy... mit is? Na, és a nevek! Tényleg kötelezően váltania, változtatnia kell?

Tanácsstalanul ténfergett. Megint elővette a fényképeket. A „magyar mamával” semmiféle külső hasonlóságot nem fedezett fel. A magyar apját is hiába hasonlította önmagához. Kívülről! De a vér szerintiekkel, főleg „azzal”, a még élő mamájával nagyon is sok a közös külső vonás! Arc, haj, szem, száj, lábak... Viszont belül! Belül ő tisztára a magyar mamája, meg a magyar papája. - Igen! A belső értékek! A becsület, a tisztaság! Amire őt nevelték, s amire ő most nagyon, de nagyon büszke lehet! Szép, tiszta, nemes lelkek érlelték őt ugyanilyenné. Hát ez adjon neki erőt, hitet, magabiztosságot majd a mesés királyi palotában, amikor izgulva igyekszik finom, elegáns, visszafogott, nagyon úri-nemesi, nagyon hercegi-királyi lenni! - Jaj, csak nehogy megboltonjon, megcsússzon, nehogy tüsszentsen, köhögjön, nehogy a szemébe repüljön egy bogár, vagy... valami hasonló szörnyűség történjen vele. - Nehogy csuklani kezdjen a kritikus pillanatokban! S nehogy elhibázzon valamit! Nehogy a szellő elfújja a kalapját! Nehogy összegyűrődjön a ruhája, mire odaér! Nehogy a kalapot levéve rendezetlen legyen a frizurája! Nehogy elfelejtse a megfelelő pillanatban bejelenteni, hogy szeretné az orrát bepúderezni, - s visszafelé már a kalap helyett a tiarában kell majd jönnie, ami a nagymama ajándéka! Rettenetesen örült a ritka ékes tiarának! És nagyon jól áll neki, jól mutat a hosszú hajával. Pedig tiarát eredetileg egykor az ókori perzsa és asszír császárok viseltek. Az ő fejdísz-találmányuk volt ez. S lám, a nagymama lélegzetelállítóan gyönyörű, drágakövekkel ékesített fejdísz küldött neki... Ma már csak mosolyog azon, hogy amikor azt olvasta, s hallotta, hogy tiarát is küldenek a királyi családi ékszerekből neki kiválasztott briliáns, szépségesen csiszolt gyémánt gyűrű, s a birtok-adományozó ajándéklevél mellé, első pillanatban mennyire meglepődött! Egészen addig ő a tiaráról ő úgy tudta, hogy ez a pápa fejdíszének, a hármaskorónának a neve! Ennyire tudatlan volt... A birtok-adományozás hallatán pedig ismét valami... belső ellenállás, ellenszegülés munkált benne. Újból elővette magában legbelül az „Elraboltak? Eldobtak? Elcseréltek? Száműztek? És most pénzen tennék jóvá?”-kezdetű lázadó strófáját. Pedig... busás kárpótlást, ellentételezést adományoztak neki, a konok Bikának, akinek a szíve még akkor sem lágyult meg, amikor kiderültek az ő, s a Sir Winston Churchill óriás-birtoka összehasonlító adatai. De legalább dacos-dühös lelke tiszta szívből mosolygott, amikor megtudta, hogy a kedvelt turistalátványossággá vált Churchill-birtokon mindig él egy narancsszínű macska. Ahogyan az egykori miniszterelnök életében is. Meg most is. Tonhalat eszik, perzsa szőnyegen alszik, egerre lustán s ritkán vadászik, ellenben szívesen dorombol. Az viszont megdöbbenetete, hogy 2019-ben az angliai Woodstockból ellopták az egykori brit kormányfő Blenheim-palotában lévő 18 karátos aranyból készült WC-jét, s így a vandál barbárok egymillió fontos, azaz 380 millió HUF-nyi kárt okoztak. A világ-

történelem, a II. világháború hőse, az irodalmi Nobel-díjjal is kitüntetett, s remekül festő Sir Winston Churchill emlékét így csúfolták meg a turisták! Hová jutott a világ? - Na, de visszatérve az arányokhoz, s az értékekhez, tény, hogy Lina csillagászati magas, horribilis összegű jóvátételi vagyont kapott, s ő mégis dúlt, fúlt, dacolt, s bizony, nehezebbre esett a „megbocsátás”. - Miért nem keresték őt tovább, távolabb, s alaposabban? Miért Bécs, illetve Ausztria és Románia területét kutatták át érte, ha egyszer igazából Magyarországon volt? S ha halottnak hitték, egyáltalán miért strapálták magukat a kereséssel? A holttest, a temetés lett volna ennyire fontos? Miközben a magyar mamától megtudta, hogy a szovjet, pontosabban az ukrán katonák puskával verték az ablakokat, amiért ő sírni merészelt! Kevés híján bejöttek lelőni Linát, mert csöpp pólyásként eltörött nála a mécses. Lehet, hogy a hasa fájt, de valóban sírdogált, s ez a durva katonák számára megbocsáthatatlan atrocitásnak minősült. - Szegény Magyarország! Szegény Lina!

VI. FEJEZET A NÉV KÖTELEZ

Az esztergomi vonat végre begördült a budapesti Nyugati Pályaudvarra. Karolina tudta jól, hogy a királyi gárda testőrei láthatatlanul bár, de követik és védik őt. Nyugodtan lépkedett a kijárat felé, s szállt fel a Pestről haza, a bűnös Budára induló legközelebbi villamosra. Ám az emlékek lavinája, kártyavára, mókuskereke így is megállíthatatlanul, eltorlaszolhatóanul foglyul ejtette őt. Bárhová lépett s nézett, bármi történt is körülötte, nem bírta elveszíteni a gondolatai ötven évet idéző fonalát. - Kísért a múlt! S zakatol a jelen...

Újságos bódé előtt haladt el, így aztán rögtön eszébe jutott az első órák döbbenete, a mély keserűség, meg a dac lelki elegye. Amikor dühében már minden nap az is megfordult a fejében, mi lenne, ha nyilvánosságra hozná a születési anyakönyvi kivonatát! S aztán... éjszaka három óra tájban rendre ráébredt arra, hogy a név, s a múlt, meg a vér, a származás: kötelez. - Nomen est omen! A név intő, figyelmeztető jel. Ha tehát őt Victoriának hívják, akkor ilyet nem tehet! A Victoria győzelmet, diadalt jelent latinul. Ezek szerint... mielőtt őt anno elrabolták, ellopták, netán kidobták, avagy „parkoló pályára” száműzték, - eredetileg győzelemre születettnek keresztelték. Küldetést, feladatot szántak neki. Meg sikert. A királyi családtól kapott hat nevéből ez a legelső, erre utalt. Habár tény, hogy az édesanyja egy másik országban ugyancsak hat olasz nevet adott neki. Mind más volt. S aztán Magyarországon is kapott neveket. Ebben... nem volt hiány. Ám az továbbra sem fért a fejébe sehogyan sem, hogy miért épp a szovjet megszállási zónába hozták őt? S az 1956-os forradalom zűrzavara mennyiben segítette az ő elrejtését? Miért nem inkább gátolta, nehezítette?

A legnagyobb meglepetés számára azonban a magyarországi népi demokrácia, az orosz-barát munkás-paraszt hatalom vezére volt. Akiről kiderült, hogy egyszerű származása és a szocialista, kommunista hite ellenére is tisztelte a távoli ország királyi családját. Nem ölette meg, nem börtönöztette be sem a „kis királylányt”, sem az őt bűjtató magyar nevelő szülőket. Pedig megtehetette volna! De nem tette. Noha az orosz hírszerzés jelentette neki... - Fantasztikus! - könyvelte el magában, s tagadhatatlan, hogy képzeletben kalapot emelt az egykori szocialista vezér, s annak emléke előtt.

Alfától ómegáig fésülte át csaknem napi huszonnégy órában az összes információt, ami rendelkezésére állt. Ezt a helyzetet ugyanis nem volt könnyű feldolgozni. Első blikkre talán a „megfogta az Isten lábát!”-érzés juthat a kívülálló eszébe. Lina szívét azonban összetörte a hír. Úgy érezte magát, mintha a Pokolba csöppent volna. Két véglet... S mert hétköznapi, átlagos történésnek ez semmiképp nem minősülhet, az „arany, csendes középút”, a beletörődő halk elfogadás opciója szóba sem kerülhetett. Lina nem győzelemnek, sokkal inkább veszteségnek élte ezt meg. Jóval súlyosabbnak annál, mint amikor a húsvéti kaktusza nem virágzik, az angyaltrombitája megfagy, s a kuttyája a sokadik daganat-műtétbe belehal. Depressziós mégsem lett. Nem a mélyhegedű szólalt meg a lelkében. Nem is a gordonka. S főleg nem a hárfa. Hanem a zongora! Iszonyú dinamikus, erős, vibráló, cikázó, lendületes, izgatott szonáta-futamokkal. Hiszen forrt benne a fékezhetetlen indulat, hogy miért ötven évnyi késéssel értesült ő mindenről? Hogy tehettek vele ilyet? Ugyanakkor meg... smaragd drágakővel ékesített huszonnégy karátos arany szelencébe lakatolták az ő származásának a titkát. - Hát, ki érti ezt? Akkor ő most persona non grata, vagyis nem kívánatos személy volt? Vagy... véletlen tragédia történt, és a smaragd üzenetét kell alapul vennie, meg az első királyi nevének a jelentését, s akkor ez esetben... ő persona grata! Nagyon is helye lett volna a királyságban! -

Na, akkor most melyik? - kérdezte tizennégy napon át szó szerint éjjel-nappal önmagától. Válasz... nem érkezett.

A villamoson hirtelen észrevette, hogy a margitszigeti megállónál leszálláshoz készülődő külföldiek az ő másik hazájából érkeztek. Egyikük a szemüvegén viselte a zászlót. A másik a hátizsákja feliratával jelezte büszkén a hovatartozását. - Lina elmosolyodott. Jól esett volna odalépni hozzájuk, szót váltani velük, de... nem lehetett. Még nem! Visszont egyből felidézte magában azt a napot, amelyen végre meghozta a döntését. S utólag is bölcsnek érezte azt, amit akkor tett. Pedig potyogtak a könnyei közben. S a két főváros egymástól való távolságát azokban a kritikus percekben 1449 kilométer helyett a légvonalbeli távolság ezerszeresére szorozta fel a lelke mélyén. S esküdözött, hogy Magyarországot, ahol felnőtt, s két diplomát szerzett, nem kevés eredményt, sikert aratott, - tartósan nem hagyja el. Már csak a fia miatt sem, akit imád, s aki magyar apától született. Szóval,... helyes volt időt, s türelmet kérnie. Hogy „újraépítse” önmagát, „megtanulja” a másik hazáját, s a vér szerinti szüleit. Hiszen fenekestül felfordult az élete. Egész lényét, az egész belső működését, a gondolkozását, az agyát, a szívét, a szemeit s a füleit, mindenét át kellett állítania. Már más a hír. Más a fontos. Nem Budapest, és nem a Duna az ő világának a közepe. A déli harangszó többé nem csak a magyar nándorfehérvári diadalt jelenti. S titkon remélte, hogy olykor ő az, akiért a harang szól. Hogy felébressze, serkentsen, szelíden jó útra terelje őt.

A nagy! Meg a szülei! Fel kell készülnie belőlük! „Meg kell tanulnia” őket! Sőt, mindent! A „nagy találkozás” előtt neki még rengeteg dolga van! Shakespeare-t akar olvasni eredeti nyelven. Meg akarja tanulni az új, másik haza himnuszát, a történelmét, a földrajzát, a gazdaságát, a közigazgatását, a jogrendszerét, az idegenforgalmi látványosságokat - most már nem a felületes turista szemszögéből nézve, és meg akarja ismerni azt a másik vallást, amelyre kötelező áttérnie, a királyi család kedvéért. Érteni szeretné az ottani emberek szokásait, gondjait, viselkedését, az alattvalók természetét. Meg a Parlament, s a politikai pártok működését. Ismernie kell a közélet ottani szereplőit, tisztában kell lennie a hatalmi, s az erőviszonyokkal. S el kell fogadnia, hogy az ő életében már a haza, s a honvágy szó is mást jelent, mint eddig. S tudnia illik, sőt kell, hogy mibe is csöppen ő bele? Ismernie kell az új családját, s annak minden tagját. A királyi családon belüli hierarchiát. A szokásjogokat. Fel kell készülnie arra a pillanatra, amikor a nagyival, s utána a papával találkozik. - Mit is kell ilyenkor mondani? Bocsánat, hogy élek! És... hiányoztál papa az elmúlt ötven évben... Vagy inkább hallgasson? S egyáltalán, mit vegyen fel, hogyan öltözzön? S ha eljön a perc, mit mondunk majd a sajtónak? A kamerák, a fotósok, a riporterek keresztüztüében ki fogja elmondani az igazat? Melyikük? S mit kezdjen majd ő a bulvársajtóval, a fürkész, gonosz tekintetekkel, s főleg a paparazzikkal? S a családon belüli erőviszonyokat hogyan módosítja majd az ő hirtelen megjelenése, váratlan felbukkanása? Ki fog vele rivalizálni? Elfogadják-e őt? Nem akarják-e megalázni amiatt, hogy ötven évet töltött egy „távoli barbár, sokáig szocialista országban a vasfüggöny mögött, titokban a pórnép közé rejtve, a szovjet megszállási övezetben”? Mi lesz, ha az újságok címlapjain, s a tv-híradások headline-híreiben landol „az elveszett hercegnő”-sztori? S hogyan kell majd eztán neki versenyeznie abban, hogy kinek szebb a kalapja, ki viseli az alkalomhoz leginkább illő öltözetet, s kin véli felfedezni a sajtó az ősi királyi ékszereket? Kivel kell majd vetélkednie, hogy melyiküknek jobb a sajtója, a szimpátia-indexe, s az ismertségi meg a népszerűségi mutatója? S vajon rögtön elsőre, vagy csak másnap reggelire falják őt fel amiatt, hogy... egyedül, a fiával él már régóta. Vagyis, hogy neki nincsen... hm... férje. Elvált!

Igen, voltak órák, amelyekben Lina legszívesebben elmenekült volna. Az egész világ elől! S ha a kedvenc rádióadóján megszólalt a „Fekete pillangó” című dal, ez az érzése erősödött, hatványozódott, az egekig felszorzódott. „Menekülj, amíg nem késő!” S a „fagyos lett a szívem, kemény, mint a kő”... Meg „aki ebbe a játékba kezd, az elég, ha egyszer vesz”. - Hát, ez az! Mintha csak neki, s róla írták volna ezt az Omega-dalt! Ráadásul dehogyis vágyott ő erre! Esze ágában sem lett volna harcba menni a felső tízezerbe jutásért, az első tizenkettőbe, vagy a pole pozícióba való bekerülésért! - Le fogják őt nézni a múltja miatt! - hergelte magát. S izzottak is az indulatai, hiszen ő a vétlen áldozat ebben a rémes történetben. - Hogy lehet ebből kijönni „citrom-díj” nélkül? - kérdezte magától. De válasz most sem érkezett. Nem csoda, hogy bizonyítani akart. Érezte, hogy a két Magyarországon szerzett diplomája ott semmit sem ér. S talán még a festményeit is fitymálni fogják. Bűne, hogy magyar. Vagyis, hogy onnan jön. S ahányszor a jövő-vizslatásnak erre a pontjára menetrendszerűen megérkezett, annyszor elmosolyodott azon, hogy - bár nem volt tagja a rendszerváltás előtti egyetlen pártnak sem, mégis, mivel ő akkor szerezte a diplomáját és sikereket ért el, - ezért az elcsalt rendszerváltás után csak úgy lekommunistázták! - Óriási! Ezzel a származással! Mert a vadkapitalizmus zavaros óriáspalástja alatt mindent meg lehet tenni. Még ezt is.

Helyes döntés volt azt kérni, hogy év-összevonással ottani, vagy amerikai egyetemen szeretne tanulni, újabb diplomát szerezni. Egyrészt, hogy gyarapítsa a tudását. Másrészt, hogy bizonyítson. S hogy igazolja: nem ócska kacat, értéktelen papírdarab a két magyar diplomája sem.

Már Hűvösvölgybe ért. Vissza kellett zökkennie és csöppennie a vele szomszédos helyi budai bűnbandás környezetbe. Pontosabban: a hét család, mint kalákába állt bűnszervezet bestiális birodalmába. A szomszédaihoz, akik mellől hatósával költöznek el a közeli ingatlanokból, menekülve a sátáni terror, a gyűlölködés, a kényszerítés, az üldözés bűnbarlangja mellől. Lina azonban maradt. Csak azért is! Pedig az államtudományokból kitüntetéses külföldi diplomát szerzett. Megnyert egy újabb ütközetet. Akár indulhatna is! A helyi magyar bűnözőkkel azonban még nem végzett. S amíg börtönbe, vagy pszichiátriára nem juttatja mindet, utolsó szálig, addig nem mehet. Tartozik ezzel Magyarországnak, Európának, a világnak, s a kék bolygónak. A bűnszervezet felszámolása - az Interpol segítségével, - jól haladt. Valósággal ontották a bizonyítást körülötte a hét szomszédos családba tömörült bűnözők. A budai új alvilág elvetemült Évái, Pistái, Icái, Robikái, Rékái, Zsuzskái, Gáborkái, meg a többiek.

Nagyon várta már őt a két lakásba zárt vadászkutya! Lord, az angol pointer kan, és Róz, a két angol terrierből keresztezett csöpp Jagd szuka. Mintha Alaszkából, hat év után érkezett volna haza!... Rosaly a derekáig ugrált fel, sírt, nyüszögött a boldogságtól, s Lord is kitett magáért. A kutyanyelv teljes szókincsét bevetve mondta el a gazdinak, hogy mennyire hiányzott, s hogy milyen sokat jelent neki...

Rendkívüli nap volt ez Karolina életében. Szabadnap lett volna, ha ez a fogalom az ő kötetlen munkaidejében és erősen kötött pozíciójában létezett volna. Úgyhogy gyorsan bekapott pár falatot, felhőrpintett egy óriás csészényi tejeskávét, s már vitte is a két négylábú kedvencét sétálni! Kárpótlásként a hosszú bezártságért, amihez nincsenek igazán hozzászokva. Hiszen Lina... Budapestről, vagyis itthonról dolgozik... haza. 1449 kilométer távolságból tartja rajta a kezét a távoli ország, a másik haza ütőerén. A nagy szerint hibátlanul! Vagyis, ő már érett, felkészült. Készen áll - mindenre. Elméletben és gyakorlatban is megtanulta, hogyan kell egy országot, egy Birodalmat, egy atomhatalmat, egy élvonalbeli gazdaságot irányítani. A nagy azzal vigasztalta, hogy itt 85 év az íratlan szabályok szerinti nyugdíjkorhatár. Ő tehát még nagyon fiatal. Azaz, pont jó... Már át is írta emiatt az utódlási sorrendet. Látja, hogy Linára a Birodalomnak meg a királyi családnak is igen nagy szüksége van. Szóval,... hamarosan ő

következik!... Ezért az életéről filmet forgatnak, s már készítik a sajtó-anyagokat. Az életútja ismertetését - három különböző terjedelemben, - s hozzá rengeteg fotót.

- A fia! Hogyan fogja elmondani neki? - nyilallt belé rögtön a kérdés, miközben a nagymamáját, a királynőt hallgatta. S csak ekkor értette meg igazán a magyar mamáját. Érezte már, hogy mennyire nehéz ez. Megtapasztalta a saját bőrén. Összetörni a gyerek koordináta-rendszerét, az én-azonosságát, az én-tudatát! Egy rövid bejelentéssel lenullázni az egész addigi életét! Rákényszeríteni, hogy a pusztító hír után építse fel magát újból. Miközben lerombolták a hitét! Már abban is kételkedni fog, hogy vajon kétszer kettő tényleg négy-e? Nem fog-e utólag kiderülni, hogy a szorzótáblát is átírta egy magasabb rendű s erejű paranccsal az élet? - Na, ezzel a „mi igaz, és mi nem”-szindrómával nem lehet előállni, miközben a gyerek vizsgákra készül az egyetemen! De nem ám! Hiszen, amikor megtudta, hogy ő valójában kicsoda, úgy érezte a nagy megtiszteltetés közepette magát, mint az Apollo-programban anno az amerikai űrhajósok hozzátartozói. Eljött a nagy nap, a kilövés megtekintésére mind hivatalosak voltak. Így aztán - rögtön a startnál, - végig kellett nézniük tehetetlenül az űrhajó felrobbanását, s a szeretteik halálát.

Igen, a gyerek! Hát mit mondjon neki? Meddig titkolja még előle a valóságot? És... hogyan kezdjen hozzá? - Ez borzalom! A nagyfi azonban efelől is megnyugtatta őt. Kiváló lehetőségek tárházát sorolta fel a dédunokája számára. S mennyi szeretettel, tapintattal terelgette őt, hogy ne féljen kiállni a világ elé! Kiválóan alkalmas a feladatra! Hatalmas a lelkierője, a munkabírása és a kommunikációs képessége! Olyan beszédeket fog írni és mondani, mint Sir Winston Churchill óta senki sem! Remek, hogy extra művelt, több nyelven beszél, s hogy fotogén! Óriási a meggyőző ereje, s rendkívül tiszta, karakteres, s főleg: hiteles!

- Te fogod utasítani a mindenkori miniszterelnököket! Én séta közben szoktam ezt megtenni. Mintha tanácsot adnék. Lazán! Sokszor a kutyák is velünk jönnek. Ne aggódj! Menni fog! - biztatta őt a nagyfi. S nyomban ellátta ezer apró „jó, ha tudod!”-típusú tanáccsal is. Hogy húzza ki magát, fel a fejfel! Méltóságteljesen és közvetlenül kell viselkednie majd egyidejűleg. S hogy ügyeljen a vállaira, a testtartására! Meg az ülésre, mert az nagyon fontos. Véletlenül sem teheti keresztbe a lábait sohasem! Gyakorolnia kell a bevonulást, a leülést, a szabályos ülés kéz- és lábtartásait már most! Fontos, hogy ez vérévé váljon, mire eljön az idő. S hogy mindig gondoskodnia kell kényelmes lábbelikről. S hogy a korona roppant nehéz! Erre is készüljön fel. Konttyal pláne az lenne. De máris ki kell találni a frizura-stílust, ami előnyös a koronához. Azért is, mert fotó-hegyek készülnek majd, és bélyegen meg a pénzen is rajta lesz az ő képe. S hogy a fáradságkímélő integetés technikáját is megmutatja. Lényeges ez is! Ha ügyetlenkedik, nem így csinálja, akkor öt perc után már fájni, s fáradni fog a keze a hosszú integetések közben. S hogy a beszédeket sugógépről is olvashatja, ha akarja. Mutatja, melyik az alkalmi stúdió az ilyen esetekben. Beszélt arról is, hogy mélyen sajnálja a történeteket. S hogy igyekezett, meg fog is busásan kárpótolni őt a történetekért, noha tudja, hogy ezt meg nem történtté tenni már nem lehet. S hogy legyen mindig magabiztos, határozott. Mert biztos kézzel kell irányítani és gazdagítani a Birodalmat. S hogy nagyon ügyeljen a megjelenésére. Ha létesítmény-átadás vagy egyéb külső helyszín van, akkor duplán is. S hogy amikor ebédet ad, mennyire kell vigyázni arra, mikor, kihez szól. S ha valahová megy, akkor ő vonul. Bevonul. Megjelenik. Nagyon fontos minden mozdulat, s a testtartás, a testbeszéd. S hogy javasolja az élénk, színes holmikat. S hogy a kalapok tervezésére, kivitelezésére külön személyzet áll rendelkezésre. Bízva csak magát bátran rájuk! S kínosan ügyeljen a protokollra, amikor majd királyokat, császárokat, állam- és kormányfőket fogad. Minden apróságnak, elejtett szónak, mozdulatnak óriási jelentősége van. Aztán... a végén egyszer csak mélyen a szemébe nézve közölte: Viktória, drágám! Meglepetésem van a számodra! Vendégünk lesz ma este! Mert, ugyebár, nem árválkodhatsz egyedül! Férjhez kell menned! Azonnal. Van is valaki, aki... tiszta szívvel, s régóta szeret téged. Külföldi, de nem baj! Sőt! Jó is! Estére

meghívtam őt vacsorára. Engedélyt fog kérni tőled, hogy megkérhesse a kezedet. Ugye, sejted, hogy ki lesz a vendégünk? - kérdezte finoman kacagva. S Lina utólag már biztos volt benne, hogy az esti kézfogót, eljegyzést valójában hónapok óta előkészítették. Így... már nem egyedül vár a startjelre. Egyelőre még csak tőle távol, de... van már párja! Ennyi sok év után, újra! Az ujján már az Ő briliáns gyűrűjét viseli, a szobájában az Ő fotóját nézi, az Ő telefonhívását, s a közelgő esküvőjüket várja. Mindazt, ami egy gyökeresen más, új élet kezdetét jelenti majd.

- Ha Őfelsége készen áll, legyen szíves szólni! A gárda már várja! - szólalt meg a házi hangosbemondóban a személyvédelmi parancsnok.

- Indulunk! Máris! - felelte Viktória Karolina.

A két eb valósággal repesett a boldogságtól. Szinte úsztak a park felett. S cikáztak, rohangáltak, zezzugoltak, szimatoltak. Az ő kis életük máris visszazökkent a helyes kerékvágásba, hiszen a gazdi végre hazaért! Egy egész örökkévalóságnak tűnő Budapest-Vác-Esztergom túráról. - Igen, az ő kis életük már révbe ért. S hamarosan az övé is. - De mi lesz a Covid-sújtotta világgal? A harmadik hullám pusztítva tetőz. Hiába nő egyre a beoltottak száma! A fertőzöttek alig csökken. A kórházak nem győzik már a betegeket. Sok helyen éjjel-nappal, egyfolytában temetnek. Az utcák továbbra is félig üresek. A világ fele majd beleőrül abba, hogy sehol nincs éttermi, kávézó, terasz nyitva, ahol a barátokkal, a hozzátartozókkal, a kollégákkal meghihatnának egy kávé, vagy beszélgethetnének sörözés, netán közös ebéd, vacsora közben. A kék bolygó továbbra is a gyilkos kínai kór, s az emiatt fellépő tömeges munkanélküliség foglya.

Lordi! Rosaly! Indulunk haza! - szólt fütytyentve a parkban, s a felhőtlen örömben szárnyaló kutyáinak. - Haza... Itt és most ez a budai otthonát jelentette. Amelyik oly nagyon különbözött attól a bizonyos másiktól. Akaratlanul is eszébe villant a szederbokrokkal körülvett 18. századi épület, a monarchia jelképe, a királynő rezidenciája, a lenyűgöző kastély, amely előtt - stílszerűen a Queen Victoria Memoriant életében először ily közelről megpillantva, s új nevére asszociálva, egy pillanatra elállt a lélegzete. Aztán... belépve, s a főbejáratot látva, valósággal megszeppent. Már a fölépcső alján csaknem rosszul lett az izgalomtól. Pedig... egészen eddig jól viselt mindent. Higgadtan indult a budai otthonából. Nyugodtan érkezett a legnagyobb repülőterre, a Heathrowra, ahol már várták. Jól tartotta magát a Palotához vezető úton is. Amikor behajtottak, még akkor is. Aztán... az Isten hozott üdvözlések, meg a tűzijáték megtette a hatását. S hogy utólag értesült arról, hogy a birodalmi légtérbe lépő utasszállító gépét a Royal Air Force három vadászgépe kísérte, s így lesz ez hazafelé is. - Na, ekkor már megbicsaklott a lelke. Pedig vasakarattal és erős daccal előre megfogadta: nem fog sírni! És kimért lesz, mert... Szóval, ezerszer, s milliószor eltervezett magában mindent. S hogy ez is füstbement terv lesz, azt ekkor még nem sejtette.

- Én most „csak” a nagyihoz, az apámhoz, meg az ő családjukhoz megyek! - nyugtatta magát a „nagy út, s a nagy nap” előtt. Ez nem királyi vizit! Ezt hajtogatta magában a Palotához vezető úton is. De valójában amint behajtottak, ő már minden porcikájában reszketett. Remegett, mint a nyárfalevél, s a magyaros kocsonya. Életében először... ő, a magabiztos, a dacos, a makrancos, valósággal rosszul volt az idegességtől, a stressztől. S minél sűrűbben ismételte magában, hogy „nem fogok sírni! Nem, és nem”, - valahogy annál rosszabb, nehezebb lett számára a helyzet. Mígnem hirtelen rádöbbsent: ő, aki magyarabb a magyaroknál, itt már angolul gondolkodik! Lám, a hely szelleme... Angolul fogadkozott, angolul született meg minden kimondatlan szó és gondolat a belső énjében.

Szó szerint reszketett. Életében először. Szerencse, hogy a nagyinak szánt, Budapestről hozott díszcsokrát, s a festmény-ajándékait nem neki kellett vinnie. Hozták. Odabent a Palotában előtte is, utána is a személyzet haladt. Ő most biztosan elejtett volna mindent! Még a virág is kiesett volna a kezéből.

Lina ment, egyre csak ment, előre. Ahogyan a magyar mamája, s az apja tanította. S próbált mélyeket lélegezni, hogy túlélje a sok izgalmat. Sápadt volt, és egyre jobban remegett. Mindközben igyekezett felidézni a még otthon, vagyis... Budán jó előre, gondosan megfogalmazott első szavait, a köszöntőjét. Ám amikor a nagy kedves mosollyal, dúsan áradó szeretettel személyesen elé jött, megindult felé, meg sem várva, hogy bejelentsék: Victoria hercegnő megérkezett, vagyis... amikor életében először megpillantotta életnagyságban, személyesen a nagyit, hát..., minden odalett. Félig önkívületi állapotban hallotta, amint a nagy ölelése közben felkonferálja őt. Szeretett volna megszólalni, de... hatalmas gombóc lett a torkában. Beszélni nem bírt, hang nem jött ki a száján. Ellenben a könnyei elkezdtek sűrűn záporozni. Ott állt, s a nagy ölelése közben tiszta szívből zokogott... a vállán. Úgy, hogy még köszönni sem bírt! Mintha néma volna, akiből most tört ki egész eddigi életének az összes keserősége. Hosszú percek telhettek így, szótlantul. Már nem is látott, nem is hallott, csak rázkódott az erős, abbahagyhatatlan zokogástól. S hogy akinek a vállát telesírta, eláztatta, ugyanazt teszi, mint ő, ekkor még nem tudta. Ahogyan azt sem, hogy hiába „tréningezett” ő otthon, Budán. Mert tény, hogy igyekezett felvértezni a lelkét az esetleges „ellenségekkel, s az ellenszéllel” szemben. Mintha oroszlánok barlangjába, vagy a ringbe lenne hivatalos, úgy készült. Gyökeres fordulatra, igaz szeretetre valójában nem számított.

Múltak a percek, s ő se köszöntőt, se semmit nem tudott mondani. Az a hatalmas gombóc a torkában! Meg a könnyek. S aztán... jött a papa, és vele is pontosan ugyanígy járt. - Uram Isten! Nem jön ki hang a torkán! S annyira mélyen zokog, hogy suttogni sem bír a sírástól. Hát, persze! Ezekben a pillanatokban a protokoll meg minden szertefoszlott, odalett. Ahogy meglátta a papát, röpi fel vörösre sírt szemekkel, könnyáztatta fejével, mintha ötven helyett öt esztendő csöppség volna. S hogy a papa is pirosra sírta a szemét, mielőtt a szalonba bejött volna, azt is csak utólag látta meg.

Különleges nap volt ez a Palota életében is, nemcsak Victoria Lináéban. Az ő látogatása, sőt, a pusztá léte évszázados hagyományokat, szokásokat, és protokoll-szabályokat írt felül. Hatalmas szerencse, hogy egyszer csak megjelent a nagypapája, aki mindig derűs, jó kedélyű, jó humorú uralkodói hitves hírében állt, s bizony, most is ő oldotta fel, sőt meg a drámai helyzetet.

- Mi történt? Mi van itt? Mi ez a síri hangulat, amikor végre az unokám megkerült? Sírva ünnepeltek? Én úgy hallottam, hogy a sírva vigadás ott szokás, ahol ez a kedves a vasfüggöny mögött felcseperedett! Na, irgum-burgum, a bömbölést kéretik abbahagyni, és az unokámat nekem szabályosan bemutatni! - szólt ellentmondást nem tűrő derűvel. A lehető legjobbkor! Mert... az a tizenöt-húsz perc, amelyet ő bemutatkozás helyett végigsírt, s megríkatott a felbukkanásával mindenkit, örökkévalóságnak tűnt.

Hála a nagypapának, lassan minden kezdett visszatérni az eredeti kerékvágásba. S mintha tegnap találkoztak volna utoljára, mintha ő rendszeresen ide járt volna, netán itt élt volna az elmúlt ötven évben, oly otthonosan, meghitt szeretetben kezdődött a rég várt családi társalgás. A Palota, s a nagy kutyái is imádták őt. Alighanem megérezték, kiszagolták, hogy Victoria hercegnő személyében igazi eb-barát, a négylábúak nagy rajongója és tisztelője ért földet s célt itt a hosszú hányattatásai, életének távoli megpróbáltatásai után.

- Igen, valósággal izzott a levegő körülöttük. De nem abban az értelemben, nem olyan előjellel, amire ő számított. Kedvesség, derű, és szeretet sugárzott felé. Az elveszett bárány

megkerülése fölötti örömet érezte körülötte mindenkin. Welcome!-hangulat lázában élt a család. Meaculpázásról szó sem esett. Csak annyit jegyeztek meg, hogy a magyar mama kérésére vártak ilyen sokáig. Mert, bár évekbe telt, s rossz helyeken kerestették őt, de... aztán megnyugodtak, hogy idegenben ugyan, de él! Csak a kísérőit lőtték le vagy az oroszok, vagy a magyarok.

A Palota - közös megegyezéssel, - a „megkerült hercegnőről, s az ő életének a viszontagságairól” még nem adott ki közleményt. Korai lett volna. Vártak. Ahogyan azt Victoria Lina előre kérte. Hogy a hercegnő, aki másnap a birtokaira, a kastélyaiba látogat majd, megtekintse mindazt, ami az ajándékozó levéllel igazoltan immár az övé, - stabilizálja önmagát, s az új életét. Vártak, hogy találkozzon az egész népes királyi család összes tagjával, hogy kivétel nélkül mindenki vel személys kontaktusa legyen, s hogy... feldolgozza azt, ami vele történt. Beleértve a viszontlátás helyett az első látás élményét is, a távol töltött, kereken ötven esztendő, fél évszázad tükrében.

Lina már otthon, vagyis... még Budán elhatározta, hogy jótékonykodni fog az ölébe csöppent hatalmas vagyonból. Ingyenes gyermekrendelőt, s a kivert kutyák, menhelyi ketrecekben tengődő ebek számára Boldogság Szigetet fog nyitni a frissen tulajdonba vett óriás-birtokain, melyek nagyságukban és értékükben még Sir Winston Churchillét is felülmúlják. S előre eldöntötte azt is, hogy amíg a fia a második diplomáját meg nem szerzi, addig... bármennyire nehéz is lesz, - nem szól neki semmiről. Nehogy megzavarja, felborítsa, kiborítsa őt! S hogy addig Magyarországon marad, ott fog dolgozni, pontosabban: onnan, otthonról fog ide, itthonra dolgozni. Hátha a fiának szüksége lenne rá. Legyen csak kéznél, ha anyai segítséget nyújthat! Nem izgatta, nem zavarta, hogy „a világ” minderről semmit sem tud. - Majd megtudják, ha eljön az ideje! Ez ilyen egyszerű! Így aztán lelkiismeretesen, napi tizenhét-húsz órákat végigküzdve végezte a munkáját - Budán, a fia közelében. A két hazája közül annak a javára, amelyik igényt tartott órá.

Szépen, tartalmasan múltak a várakozás napjai. Esténként hosszan beszélgettek - a leendő férjével. Turbékoltak, mint a galambok, meg Romeo and Juliet. S már nem fájt neki, hogy a királyi nagyesküvőn, amelynek legapróbb részleteit, mozzanatait is jó előre, alapos műgondal máris tervezni kezdték, - az ő még élő édesanyja... nem lesz jelen. Azaz, hogy egyik mamája sem, ismert okból.

Lina ment előre, ahogyan azt a magyar nevelő szülei tanították neki. Ment, és már nem nézett vissza. De a gyökereket, a magyar múltat soha nem akarta megtagadni. Nem is lett volna képes rá. Ötven esztendőt lehetetlen kitépni a szívből s az agyból! Képtelenség!

Victoria Karolina, kit ezeken a neveken Budán senki sem ismert, a várakozás édes-keserű, de mégis gyönyörűsége időszájában lubickolt. Olykor párhuzamokat keresett a hazái, sőt, még a két távoli terület időjárása között is. Az utóbbi könnyen ment. Itt is, ott is borongós, tétova tavaszféle tengődött, Tél tábornok támadása előtt meghajolva. Mindkét helyen a kora nyári tündöklő tavaszt száműzték hetekre, s hirtelen jöttek a zimankós, havas mínuszfokok. De az ő szívében végre már a nyár tombolt. Többé nem szidta magát a „nagy találkozás” előtti gyanakvásai, se az első percek sírós zokogásai miatt. Megértette, hogy miért is történt vele mindez. Nem azért sírt, mert félt. Hanem... siratta az önhibáján kívül kusza, zavaros múltját, a lehetetlen helyzetet, s nem kétséges, utólag már bántotta őt az is, hogy előítéletes, azaz, igazságtalan volt a királyi családdal szemben. Mert az élet, a sors az ő szívét alaposan összetörte. Nem akarta elfogadni a híres igazságot arról, hogy színház az egész világ, s színész benne minden férfi és nő. Ő makacsul ragaszkodott az elveihez, az igazához. Meg a tényekhez. Mert a tények is makacs dolgok. Csak hát Lina őszintén, tisztán akart élni! Titkolózás, bujkálás,

elhallgatás nélkül. Nyíltan. Kár, hogy ezt a sors jó ideig nem engedte meg neki. De várt. Emelt fővel, immár rendezett lélekkel, teli reménnyel, derűvel, s boldogan. Hiszen kétszere- sen is új életet kezd hamarosan. Tudta, hogy mit jelent majd - „ezzel a múlttal” - a nyilván- nosság elé lépni. Felkészült rá. Időbe telt, de most már képes volt kezelni az „átmeneti időszak” káoszát is. Pedig a lelke sokáig olyan volt, mint a budai otthonában az egyik könyvespolca. Ahol jól megfért egymás mellett a legnagyobb magyar királyokról szóló könyv a Jövővilág Kiadótól, mellette Gerald Durrell: Családom és egyéb állatfajták című bestseller remekműve, s a Biblia. - Ja, és el ne felejtjük, ott porosodott évek óta már egy kétnyelvű kötet is. „Csitt! Egy fehér lovat hallok közeledni...” (Hark! I hear a white horse coming.) Biográf kiadás volt 1996-ból. Pedig akkor még nem tudta, mi vár rá... - Véletlen lehetett? Netán maga a törvénytörő véletlen? - Ki tudja már.

Az esztergomi túra okán az emlékezés napja lett ez. Inkább, mint a jövőbe néző, lázas munká- val telő várakozásé. Victoria Karolina Juliet Gina Elizabeth hajnalig írt, olvasott, számolt, tervezett. Dolgozott a... másik hazája friss külgazdasági stratégiájának az irányelvein, hogy „a királyi család csúcsagyaként” időben megküldje az optimális irányelveket a hivatalban lévő miniszterelnöknek. Maradéktaalanul, mindenben eleget tett a kötelességének. Szívvel-lélekkel. Túlórázott a magánéleti vidéki programja miatt? - Meglehet. De magyar idő szerint hajnali három körül is úgy zárta a napját, mint máskor. Ivott egy csésze tejeskávé, s kiült a teraszára, az éjszakai sötét csöndbe, hogy miközben rágyújt a szivarjára, elemezze az elmúlt huszon- négy órát. S hogy meglesse az éjszaka csodáit itt, a budai hegyek tövében, az óriáspark közelében. Hallgatta a csendet, s közben a legkedvesebb magyar költőjének a szavait idézte. Lassan, élvezettel. Valósággal ízlelte, kóstolgatta a híres sorokat, amelyek az ő számára immár új értelmet nyertek. S hogy a négyeszetes budai ellenséges kör közepén a két kutya hogyan gyakorolta az éjszakai vadászatot, viháncolást, szimatolást, most az sem érde- kelte, sőt kivételesen hidegen hagyta. Csak a költő-óriás Ady ikonikus szavai izgatták.

„Az Ér nagy, álmos, furcsa árok,
pocsolyás víz, sás, káka lakják.

De Kraszna, Szamos, Tisza, Duna
Oceánig hordják a habját.

S ha rám dől a szittya magasság,
Ha száz átok fogja a vérem,
Ha gátat tőr föl ezer vakond,
Az Oceánt mégis elérem.

Akarom, mert ez bús merészség,
Akarom, mert világ csodája:
Valaki az Értől indul el
S befut a szent, nagy Oceánba.”

Kedvenc rádióállomásán, a zene hullámhosszán még meghallgatta a hajnali négy órai angol nyelvű híreket, aztán nyomban meg is szólalt a belső hangosbemondó.

- HRH méltóztatik nyugovóra térni! Éjszakai protokoll indul! Lézercsapdák, detonvédők, nyílászárók, szűrők, defenderek: be! - hallotta tisztán, amint a személybiztonsági parancsnok kiadta az utasítást az öt védő királyi gárda tagjainak. Majd az „A”-kategóriás mesterlövő- szekhez szólt. Olajozottan működött a gépezet. Mindenki tudta, s mindig hibátlanul végezte is a dolgát.

Victoria Karolina Juliet Gina Elizabeth hercegnő elfáradt. Több, mint huszonnégy órája talpon volt. Utazott, emlékezett, s megint rengeteget dolgozott. Amint vízszintesbe került, s lehajtotta a fejét, nyomban el is aludt.

Álmában a magyar anyja kedves arcát, derűs mosolyát, mindig ápolt rövid hajú frizuráját látta. Már nem fájt neki, hogy külsőre egyetlen közös vonásuk sem volt soha. S hogy neki miért volt mindig derékig érő dús, göndör haja, többé nem kérdezte. Látta... a mama mélybarna, meleget, szeretetet sugárzó szépséges, tiszta szemeit. Aztán... hirtelen az esztergomi sírjánál termett, s épp a vörös rózsáit rendezgette. Utána pedig mintha... repülően ült volna, s olyan kétezer méteres magasságból nézett volna le egy ismeretlen városra... - Megvan! Ez az éjszakai Róma! Az örök város esti körvonalait látja. Ha kissé lejjebb ereszkednek, mindjárt feltűnik majd a Campagna hullámozó dombjain a Szent Péter-templom kupolája, opálosan lebegve a vibráló párában. S ott a Tevere! Meg a legendás hét halom a folyó jobb oldalán. Meg a Forum Romanum, az ókori város szíve! S talán,... a város fölött ott lebeg az ő... édesanyjának is a szíve. - Hát, persze, hogy minden út ide vezet!

Álmában tisztán látta és hallotta, amint a gép tovább csökkenti a magasságát a leszálláshoz készülődve, miközben ő kicsi diákként magyarul szavalja a „Füstbement terv” című Petőfi-verset.

„Egész úton hazafelé

Azon gondolkodám:

Miként fogom szólítani

Rég nem látott anyám?

Mit mondok majd először is

Kedvest, szépet neki?

Midőn, mely bölcsőm ringatá,

A kart terjeszti ki.

S jutott eszembe számtalan

Szebbnél-szebb gondolat,

Míg állni látszék az idő,

Bár a szekér szaladt.

S a kis szobába toppanék...

Röpült felém anyám...

S én csüggttem ajkán... szótlanul,

Mint a gyümölcs a fán.”

A SZERZŐ

CSURGAY JUDIT Pulitzer-díjas tv-riporter, író, újságíró, tanár. Újságíró oklevele megszerzése után az Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészettudományi Karán szerzett kitüntetéses diplomát. A Magyar Televízió „Riporter kerestetik!” című vetélkedője egyik győzteseként kezdte negyedszázados televíziós pályafutását. Kötetei: Ne add fel, soha! (Riportkötet. Semic Interprint Kiadó, 1995.), A first lady (Regény. Novum Pro Kiadó, 2011.), Párizs könnyei (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020), Hozzátok szólok! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Ne kérdezd! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2020.), Sasok karmai között, a hatalom vonzásában (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), Micsoda év volt ez! (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), Jagd a fedélzeten! (Regény. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), Szervusztok, gyerekek! (Ismeretterjesztő kaleidoszkóp. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), Ki a világ leggazdagabb embere? (Mesék. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.), Fohász (Versek. Országos Széchenyi Könyvtár, E-könyv, 2021.)

